

1
1
2
3
4
5
6

1734.

1. Berensbach, Hieron. Magnus: De infirmitate
ejus et potestate.
Herborn, Josephus Ignatius.
2. Reichardt, Tobiasus: De successione feudali
- 3^a et 4^a. Heiland, Franciscus Georgius Aulicus: De successione
secundum vim in primogenituram. 2. Septemb.
- 4^a et 5^a. Helmreich, Georg Franciscus Fridericus: De sub-
jectione territoriali personarum imprimis illustrium.
2. Septemb. 1734 et 1737.
- 5^a et 6^a. Hanne, Rudolph. Christoph: De jure cognoscendi
in feudis regalibus imperatori soli reservatis
2. Septemb. 1734 et 1737.
6. Hoepner, Franciscus Fridericus: De nominis judiciali-
bus.

7.^a Trinius, Hermannus Paulus: De feminei sexus

sterilitate.

7.^b 8.^a Rauffus, Samuel Henricus: De palma selectis
(conventionum) vel 107 117 deus scientiam habent
firm.

9. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juridicæ decanus
et Dissertationem inang. (Joannis Abrahami Fren-
cellii) irritat.

10. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juridicæ decanus:
et Dissertationem inang. (Georgii Fridrici Hempelii)
irritat.

11. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juridicæ decanus:
et . . . Dissertationem inang. (Friedrichi Ernesti Sulici)
irritat.

12.^a Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juridicæ decanus:
et . . . Dissertationem inang. (Samuelis Henrici Rauffus)
irritat.

13. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juris Bial
Decanus: ad . . . Dissertationem inang. (Jo. Pösch-
erici Haepneri) invitat.

14. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juris Bial Decanus:
ad . . . Dissertationem inang. (Augusti Leislerii)
invitat.

15. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juris Bial Decanus:
ad Dissertationem inang. (Carol. Augustin. Reyhleri)
invitat.

16. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juris Bial Decanus:
ad . . . Dissertationem inang. (Georgii Fricosii
Fridorici Helmershausenii) invitat.

17. Reinhardt, Tobias Jacob, Facult. juris Bial
Decanus ad . . . Dissertationem inang. (Christiani
Friedrichi Loesckii invitat.)

18. Reinhardt, Tobias Tac.: De ergastulis eorumque
jure.
19. Reinhardt, Tobias Tac.: De judiciis criminalibus quatuor
virtutibus in ordinatione Carolinae Art. 1. commu-
natis.
20. Reinhardt, Tobias Tac.: De accessionibus juris in
archiepiscopatu Lusaciae superioris
21. Reinhardt, Tobias Tac.: Nec, quod circa amissi-
onem iurium et privilegiorum per non-usum iustum
est.
- 21^a. Haume, Rudolph Christoph: De iure cognoscendi
in feudis regalibus imperatori soli reservatis
22. Reinhardt, Tobias Tac.: De iuris dictione
civitatum municipalium Saxoniarum.

23. Reinhardt, Tobias Tac.: De successione clerici
in geredem.

24. Reinhardt, Tobias Tac.: De pacto hereditario
renunciatio heredes et successores non obligant.

25. Reinhardt, Tobias Tac.: De sponsionibus Vn. Wettin.

26. Reinhardt, Tobias Tac.: De causis ob quas
iudex potestatem mitigandi poenas fessis sibi
ungat.

27. Reinhardt, Tobias Tac.: De iudice juris dictionem
valam tariam extra territorium perpetam exsente.

28. Reuterbach, Carl. Frider.: De successione secun.
Iam j^o natura, nec non de con. atque discor.
venientia juris Romani cum successione denanti.
qua, quam habitus, potissimum collateralis cruce.
nati.

29. Ruyter, Cornelius Gualterius: De rebus contumace
causae victore.
30. Rottmann, Dr. Mich.: De beneficiis ex cessionis,
hypothecarum possessionibus competentis.
31. Rottmann, Dr. Mich.: De fideicommissis, et
quatenus res eodem affectae alienari possint.
32. Rottmann, Dr. Mich.: De fundi appignoratione
non nisi ex consensu Domini directi valida.
33. Stricker, Corn. Wilhelmus, Fac. juris Dene Plebanus:
l. b. s. (ad disputandum in reg. Dr. Conrad. Properto
instit.)
34. Stricker, Conradus Wilhelmus, Facult. juris Dene Plebanus:
l. b. s. (ad disputandum in reg. Caroli an. Guldensp.
Wirsbigen instit.)

35. Specker, *Compend. iur. civ. Rom.*: De iis, qui a nexu
cambiorum, vel iuris cambialis rigore sunt
exempti.

36. Specker, *Compend. iur. civ. Rom.*: Dissolutio ineq. iur. iudic.
causarum difficilium per quaestiones sine fortuna
ad veritatem pervenire videntur

Pri. 50. Num. 14.

1734, 3a

3

DISSERTATIO INAUGURALIS
EX JURE PVBLICO;

DE

**SVCCESIONE
SECVNDVM JVS
PRIMOGENITVRÆ;**

QVAM

IN PER-ANTIOVA VNIVERSITATE
ERFORDIENSI

RECTORE VNIVERSITATIS MAGNIFICO,
PRÆNOBILI ET CONSVLTISSIMO VIRO

DN. TOBIA JAC. REINHARTH,

JCTO, FACVLT. JVRID. DECANO ET ASSESSORE, COD. P. P. ORDIN.
ILLVSTRISSIMI S. R. I. COMITIS DE GLEICHEN ET HAZFELD CONSILIARIO,
NEC NON EIVSDEM CANCELLARIÆ ET CONSISTORII BLANCKENHAIN.
DIRECTORE, CIVITATIS ERFORD. STYNDICO
ET CONSVLE,

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE JURE HONORES
AC PRIVILEGIA DOCTORALIA

LEGITIME CONSEQVENDI,

SVB PRÆSIDIO NVMINIS ALTISSIMI

PVBLICE ERVDITORVM CENSVRÆ EXPONIT

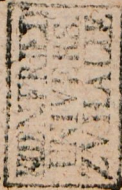
AVTOR

**FRANCISCVS GEORGIVS ANDREAS
HEILAND,**

Bambergensis, AA. LL. & Philos. Magister.

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI H. C.
DIE II. DECEMBRIS ANNO M DCC XXXIV.

ERFORDIÆ, Typis HERINGII, Acad. Typogr.

P. 248

Q. D. B. P.
DE
SUCCESSIONE
SECUNDVM JVS PRIMOGENITVRÆ
SECTIO I.

Quid & Quotuplex sit Jus Primogenituræ?

§. I.

Successiones, maximè quæ ab intestato deferuntur, quàm variis obnoxia fuerint mutationibus, neminem nisi Juris Civilis penitus ignarum latere potest. Alia enim Legibus XII. Tabb. Alia senatûs consultis; Alia Jure Pretorio; alia Principum Constitutionibus introducta sunt succedendi methodus. Nec satis intricata hæc successions materia ad ductum rectæ rationis & æquitatem naturalem reducta visa fuit, usque
A 2 dum

dum Imperator JUSTINIANVS remotis Juris veteris perplexitatibus novam & simpliciorum successione formam introduxerit, eamque in tres ordines per *Novellam 118.* compendiosâ divisione redegerit, ac primò quidem Descendentium, his non existentibus Ascendentium, quibus deficientibus Collateralium voluerit haberi rationem, præprimis autem æqualitati ita intentus fuerit, ut æquales gradu, sublatâ serupulosâ Suos inter & Emancipatos, Agnatos & Cognatos, Patrem & Matrem differentiâ, æqualiter ad successione admiserit.

§. II.

Verùm licet saluberrima hæc Divi JUSTINIANI de Successionibus Constitutio æquitati naturali quàm maximè sit conformis, humanæ autem tranquillitati perquam utilis & necessaria; Aliam tamen & ab hæc longè diversam successione formam in Familiis præsertim Illustribus fasus publica exigere visâ fuit, eam nimirum quæ ex Jure Primogenituræ defertur, quæ successione forma ad Splendorem Familiarum augendum conservandamque, ut latius infra patebit, præprimis est introductâ, vi cujus ea Primogenito masculo plerumque concessa est prærogativa, ut Feuda aut nobiliora passim prædia eidem soli, ultragenitis certâ pro dignitate familiæ portione assignatâ, deferantur.

§. III.

Hoc Jus Primogenituræ in latiori sensu acceptum definiri potest, quod sit: *Prærogativa filio primogenito præ reliquis fratribus competens.* Atque in hæc laxiori significatione dividitur à nonnullis in Divinum, Naturale, & Positivum, prout habet BETS. *de pact. fam. Illustr. C. 8. §. 2. seqq.* Divinum dicunt, quod in Lege veteri in prærogativa Sacerdotii, quod tunc Regno annexum erat, consistebat, unde Melchisedech Rex simul erat & Sacerdos Dei Altissimi *Gen. C. 14. v. 18. 25 ad Hebræ c. 7. v. 1.* cui Juri præcipuum hoc erat annexum, ut Primogenitus duplicem ex hereditate patris caperet portionem, ut constat ex *Deuteronom. C. 21. v. 17.* Naturale juxta eundem BETSIVM *d. C. §. 3.* est, quod Primogenito naturali quâdam ratione competit in Regnis & Principatibus individu-

duis,

duis, nec à Superiore aliquo dependentibus. Positivum denique est, quod *Lege aliqua universali, vel particulari, consuetudine, aut statuto, item pacto, vel dispositione ultime voluntatis ad conversationem familiarum ita instituitur, ut bona quedam de primogenito in primogenitum transeant, salva semper linea primogenitæ prerogativa.*

§. IV.

Sed hæc Juris Primogenituræ divisio nostris temporibus adaptari haud posse, nec aliud præter Jus Primogenituræ Positivum videtur esse admittendum. Nam Jus Primogenituræ Divinum, cum ad jus Forense Judaicum pertineat, hodiè esse sublatum, nemo ibi inficias, juxta illud ad *Hebr. 7. Translatio sacerdotio necesse fuit, ut etiam Legis translatio fieret.* Cum quo concordat *C. 7. X. de Constitut.* Naturale autem à Positivo distingui posse non existimo; Si enim ex eo, quod naturali quâdam ratione in Regnis & Principatibus à Superiore non dependentibus Primogenito hoc jus competat, naturale dici meretur, sanè & Jus Primogenituræ Positivum Naturale erit dicendum, cum etiam in Regnis & Principatibus à superiore dependentibus idem naturalis suadeat ratio, utpote quæ non secus ac independentia Regna crebris divisionibus debilitata cadunt, quæ indivisa inconcussa stetitissent. Adhæc etiam in Regnis & Principatibus independentibus aut lege Patriæ aut longavâ consuetudine jus Primogenituræ est introductum, ut adeò vel hoc ad positivum, vel Positivum ad Naturale sit referendum.

§. V.

Ethoc Jus Primogenituræ, quod vel Naturale, vel si præplacet, Positivum dici potest, non pauci sunt, qui cum Majoratûs jure, seu Senioratu confundunt. At licet ratione finis Majoratus à Jure Primogenituræ haud differat, cum utrumque Jus Familiarum Splendorem & Gloriam pro scopo habeat, uti & persæpè Primogenituræ Majoratûs nomen attribuitur, & apud Hispanos hoc Jus Majoratum vocari testatur *zoes. ad ff. De juis & leg. hered. n. 14.* Specifica tamen Primogenituram inter & Majoratum differentia, in ordine

succedendi est ponenda; In Primogeniturâ enim primogenitus ejusque descendentes jure representationis succedunt, in Majoratu verò semper Senior, seu natu. maximus in Familiâ ad successionem vocatur, adeo ut in illâ geniturâ, in hoc ætatis prerogativa attendatur SPRINGSFELD. *de Appanag. C. 8. n. 6. p. 97.* Unde jus Primogenituræ non egreditur lineam semel admittam, donec nullus ex illâ lineâ sit superstes; In Majoratu verò non habetur respectus ad certam lineam, sed ad totam Familiam, ita ut ex Agnatis semper succedat, quia major est ætate, & sic de lineâ in lineam ambulet successio. RHET. *Com. jur. publ. p. 310. n. 11.*

S. VI.

Differt præterea Jus Primogenitura à Fideicommissio perpetuo Familiæ simpliciter relicto, cujus mentio fit in *L. 32. §. 6. §. L. 69. §. 3. ff. de Legat. 2.* quod in simplici Fideicommissio perpetuo familiæ admittantur imprimis Liberi, deinde Ascendentes, tandem & Collaterales, & post hos quoque gener & nurus, qui etiam de familiâ reputantur. *L. f. C. de Verb. §. rer. signif.* & quidem sine discrimine sexûs, & si plures essent eodem gradu, omnes æqualiter. Cum è contra in Primogeniturâ solus succedat Primogenitus, ita quidem, ut hæc prerogativa lineæ primogenitæ adhareat, & nepos vel pronepos primogeniti, aut ejus, qui jure successionis primogenito est proximior, licet alius primo instituenti, aut ultimo decedenti propior sit gradu, ex proximitate lineæ ad lineam primogenitam præferatur, nec feminarum hic ratio habeatur, nisi specialiter in aliquâ familiâ sit receptum, uti ex speciali privilegio hoc Familiæ Archiducali Austriacæ convenit. LIMN. *J. P. L. 4. c. 8. n. 108.* Dixi notanter in Fideicommissio Familiæ *Simplici*; Non enim nego Fideicommissum Familiæ eo modo posse constitui, ut vel Senior in familiâ, vel Primogenitus tantum illo fruatur, & sic vel Primogenituræ vel Majoratûs qualitatem induat, sed de tali tantummodo est sermo, quod simpliciter & sine restrictione ad certam personam familiæ est relicto, inter quod & jus Primogenitura plures quidem

dem possent allegari differentia, quas fufius adducit LVD. MOLINA de Jusf. & Jur. Tom. 3. Diffp. 577. sed unicam hanc ad discernendum discrimen inter hoc, & jus Primogenituræ adduxisse sufficet.

§. VII.

Quibus examinatis Juris Primogenituræ positivi differentis, antequam ad ulteriora progrediar, præliminarem Quæstionem præmittendam duxi; *An Primogenituræ erectio expediens sit bono publico, & æquitati naturali consentanea?* quod absque ullâ hæsitacione affirmandum esse existimo, sequentibus ductus rationibus; quod primò boni publici ratio exigat, ut Illustres Familia tanquam Reipublicæ fulcra & sustentacula in suo splendore conserventur. *Arg. Aur. Bull. C. 25.* hic autem familiarum splendor aliis vix modis conservari possit, quàm si abscessis omnibus alienationis viis opes familiae penes unum maneat; dum è contra divisio bonorum eorumque permiffa alienatio ita persapé labefactat Familias, ut numerosioribus descendentibus præter titulos, & fumosas Antecessorum imagines vix aliquid remaneat. Cui *Secunda* accedit ratio, quod introducto Jure Primogenituræ corroboretur justitia; Hac enim uti melius administratur ab uno regnante, ita à pluribus, qui in diversas non rarò abeunt sententias, magnopere retardatur. Movit hoc CAROLVM IV. in *Aur. Bull. C. 25.* ut Electoratuum firmaret individuitatem. Noverunt hoc variè in Germaniâ Illustres Familia, quæ licet aliàs divisioni fuerint obnoxia, separata Territorii commoditate, exercitium tamen Jurisdictionis in Seniores solam transferebant, ut refert LIMN. *Jur. Publ. L. 4. c. 8. n. 122. seqq.* Facit *Tertio*, quod stante Jure Primogenituræ fideles subditi pace gaudeant & quiete. vid. *A. B. d. C. 25.* Quodsi enim Castra, Jurisdictionis, Districtus per unum tantummodo gubernentur, melius pax poterit conservari, & contra vicinos Dominos, & alios extraneos invalores tantò fortius defendi, quod fieri non posset, si in se ipsa essent divisa; facta enim divisione una pars subditorum uni, altera alteri adhærebit Domino, & tan-

to terra ad se contra extraneos adversarios defendendam erit debilior, quanto, si unita foret, ad fortiter & viriliter se defendendam esset habilior. Denique crebrae hae divisiones subditis sunt perquam onerosae, quoniam illis admittis multiplicantur Domini, Tribunalia, Familiae, Officiales, & Ministri, & cum his exactiones, contributiones, & collectae, ut proinde doceat CRAVETTA *Conf. 624. n. 19.* subditos propterea posse instare, ne Principatus dividantur. Et quamvis non leve liberis damnum inferri videatur, si non aequaliter ad parentum successionem admittantur, publicum tamen & commune interesse, quod hic cum nonnullorum & particularium interesse concertat, huic merito erit praeponeandum. LIMN. ad A. B. C. 25. *Obs. 3.*

§. VIII.

Huic tamen assertioni graviter obstare videtur *primò*, quod haec in unum collecta opum coacervatio propagationi descendendum possit obesse, adeoque splendorem Familiae magis minuere, quam conservare; dum enim omnes Familiae opes in Primogenitum conferuntur, & postea geniti tenuibus alimentis debent esse contenti, facile evenit, quod secundo & tertio geniti deficientibus mediis ad sustentanda matrimonii onera requisitis ab incundo matrimonio arceantur, & vel Ecclesiasticum statum vel militarem vitam arripiant, quibus stantibus, si Primogenito vel matrimonio improle obveniat, vel proles praematura morte obeat, facile familia, quae per plures stirpes conservari potuisset, extincta Primogeniti successione fatalem patietur occasum. Obstant *Secundo* Ipse Leges Justinianae de Successionibus, quae omnimodam inter liberos suadent aequalitatem, culpantque simul eos, qui inter mares & foeminas inducunt differentiam *Nov. 118. c. 1.* quae constitutio ab ipsa aequitate se commendat adeo ut quidquid huic contrarium, aequitati etiam naturali refragari videatur. Obstat *tertio*, quod in Regnis & Principatibus hoc modo frater fratris temere videatur subijci potestati, cui tamen natura aequale tribuit jus imperandi. Cui accedit, quod inaequalis fratrum fac-

successio radix sit discordiarum, litium, & invidiæ, sicut æqualitas dicitur fovere concordiam *L. 17. C. de Collat.* Cum autem jus Primogenituræ inducat talem inæqualem fratrum successione, generare etiam videtur emanantes exinde lites, & discordiam, quæ tanquam crimen pessimum in sacris notatur paginis *Proverb. 6. v. 16. & 19.* ubi dicitur: *Sex sunt quæ Deus odit. & septimum detestatur anima ejus, nimirum eum, qui seminat inter fratres discordiam.* Ex quibus Jus Primogenituræ communi bono nocivum, ac injustum, reprobandum potius videtur, quàm approbandum.

§. IX.

Sed hæc, & similia minimè possunt obstare Juri Primogenituræ. Et *primum* quod attinet, Jus Primogenituræ non impedit descendendum propagationem, si reliquis fratribus in casum contrahendi matrimonii ex proventibus Feudi Regalis, vel aliis bonis Primogenituræ subjectis ita prospiciatur, ut statui suo convenientia possint inire matrimonia, ex quibus progenita proles defectum descendentiæ in lineâ primogeniti supplere possint. Nec *secundo* obstant Leges Justinianæ, nam alia in privatâ successione, ubi spectatur potissimum suum cuique tribui, alia in Familiis Personarum Illustrium, inter quas Jus Primogenituræ potissimum viget, est successione ratio; in his enim magis splendor Familiæ, & subditorum tranquillitas consideratur, cum in publico salus populi suprema lex sit, per divisiones autem, & subdivisiones, ut supra jam insinuatam, patrimonium ita sensim diminuitur, ut in nihilum tandem redigi sit necesse. Vilescunt namque crebrâ divisione Illustres Familiæ, & præter nomen dignitatis tandem nil retinent. *arg. L. 2. C. quando & quib. quart. pars. TIRAQUELL. de jure Primog. q. 3.* Subditorum adhæc interest, pluribus non subjici Dominis, juxta vulgatum illud: *Sole necor solo, quid erit si creverit alter?* *SCHVTZ. de Vicar. Imp. tb. 25.* cum quibus concordat illud *Matth. 6. v. 24. Luc. 16. v. 13. Nemo potest duobus Dominis servire.* Imo divisio Principatibus, & sic facultatibus, & viribus decrecentibus ipsorum etiam Principum

potestas & autoritas decreſcere incipiet, Regnumque in ſe diſiſum deſolabitur. *Luc. 11. Can. Si ea. §. 4. C. 25. q. 12.* Et quia natura unius quaſi docet Principatum, *Can. In apibus 41. c. 7. q. 1.* diſiſio & multitudo naturæ inimica & adverſa videtur. Nec ſine myſterio ordinatum, ut in unâ familiâ unus ſit paterfamilias, unicum Provincia præſidem habeat, ab uno Rege gubernetur Regnum ampliſſimum, exercitus validiſſimus uni pareat Duci, unus ſit omnium Imperator, & Monarcha. *HERMES Faſcit. Jur. publ. c. 18. q. 1.* Sic Eſau, & Jacob, licet iisdem eſent geniti parentibus, ex illis tamen Divina Providentia alterum voluit imperare, alterum obedire. *Gen. 27. v. 37.* alterum abdicare, alterum hæredem eſſe Primogenituræ. *Gen. 25. v. 33.* Vnde nec tercio conqueri poterit propterea ſecundogenitus, niſi ordinem naturæ velit inculſare. Nec denique fratrum diſcordia obſtare poterit Juri Primogenituræ, cum experienciâ teſte major ſoleat eſſe diſcordia, ſi plures ſuccedant fratres, ſimulque regnent, quàm ſi unus reliquis præponatur; Eſt enim potestas conſortis impatiens, ſociisque Comes diſcordia Regnis. *arg. l. 77. §. Dulciſſimis fratribus ff. de Legat. 2.* Sic Roma, ut condita fuit, duos fratres ſimul habere reges non potuit, & parricidio dedicatur, *d. Can. 41. c. 7. q. 1.* nec Caſarem ſimul & Pompejum, quod & plura alia evincunt exempla; Imò adhuc in utero Rebeccæ bella geſſerunt Jacob, & Eſau *Gen. 25. v. 22.* Melius itaque pax conſervatur in uno regnante, quàm in pluribus, firmiorque manet terra, ſi per unum regatur, & indiviſa maneat, quam ſi per portiones in plures diſtribuat. *Cap. 8. x. de præbend.* quod cum per Jus Primogenituræ contingat, mirum non eſt, quod *KLOCK. Tom. 3. c. 182. n. 130. RVSDORFF. in Vindic. cauſ. Pat. c. 4. §. 5.* pluresque alii Jus Primogenituræ ex Jure naturali, & Divino poſitivo univerſali derivari ſtatuant.

SECTIO II.

Quibusnam in locis Jus Primogenituræ sit introductum, & quid requiratur, ut de novo in familiâ aliquâ Illustri possit introduci?

§. I.

A Deo autem se se exerit publica Juris Primogenituræ utilitas, ut plerisque etiam exteris gentibus hic succedendi modus æquissimus, & ad conservanda Imperia accommodatissimus semper fuerit visus; uti de Persis, Aegyptiis, Macedonibus, aliisque compluribus testatur TIRAQUEL. in *Præfat. de jur. primog.* PFEFFING. ad *Vitriar.* Tom. 3. L. 3. tit. II. §. 2. lit. b. n. 2. Quid autem in Germaniâ quoad successiones Personarum Illustrium obtinuerit antiquitus, variè disceptatur inter DD. præsertim GOLDASTVM inter & ENGELBRECHTVM; cujus rei summam exhibet ITTER. de *feud. Imp.* c. 13. §. 9. Et notum quidem est, plerasque Statuum Imperii Ditiones Feuda esse Imperii Regalia, quoad hæc autem jam circa annum 1150. editam esse à FRIDERICO I. Imperatore Constitutionem, quæ exhibetur 2. F. 55. §. Præterea ubi inquit Imperator: *Præterea Ducatus, Marchia, Comitatus de cætero non dividantur, aliud autem feudum, si consortes voluerint, dividatur &c.* quam Divi Imperatoris Constitutionem plerique DD. de unius & quidem primogeniti successione interpretantur, inter quos etiam est ROSENTHAL. de *Feud.* c. 9. membr. 1. c. 55. lit. f. ut adeo jam ab eo tempore Jus Primogenituræ inter familias Illustres Germaniæ introductum fuisse videatur. Verùm hæc FRIDERICI Imperatoris Constitutio, licet divisionem Feudorum Regalium prohibeat, exinde tamen non sequitur, soli Primogenito præcise illud feudum esse relinquendum, cum ab individuitate

feudi ad jus Primogenituræ non statim liceat argumentari, quoniam & à pluribus res pro indiviso possideri potest, 2. F. 20. §. Omnes filii, vel ab uno nomine omnium administrari. LIMN. *Jur. Publ. L. 4. c. 8. n. 120.* HORN. *Jurispr. feud. c. 15. §. 13.* Adhæc dicta constitutio FRIDERICI, uti in Italia fuit promulgata, ita & pro Regno solum Italiæ ab Imperatore tantquam Rege Italiæ latam eam fuisse non improbabile est, adeoque Principes Imperii non obligasse, de quo vid. CONRING. *de O. I. G. c. 25. pag. 150.* quamvis HORN. *Jurispr. feud. c. 1. §. 25.* non dubitet eandem etiam Germanos strinxisse, eoquod presentibus, & consentientibus Germaniæ Primatibus fuerit promulgata. Sed quidquid sit, illud saltem certum est, si dicta constitutio etiam pro Germaniâ lata fuit, quod contrariâ rursus observantiâ fuerit abrogata, & divisio feudorum Regalium iterum usitata, quod plurimi testantur DD. ut MODEST. PISTOR. *Vol. 2. Conf. 50. n. 39.* ENGELBR. *de Success. Illust. 16. 78.* COTHMAN. *Vol. 5. ibique latè allegari n. 65.* ITTER. *de feud. Imp. c. 13. §. 11.* STRUV. *Obs. feud. 1. c. 9.* & plures alii. Nec uno eodemque modo fiebat Feudorum Regalium in Germaniâ divisio, nec lege aliquâ universali illa definita fuit, sed secundum pacta familiæ, & dividendium placita suscipiebatur, neque, quod uni familiæ placuit, aliis Legis instar esse potuit, Dn. à SEKENDORFF. *Sürstenz Staat c. 3. n. 3.* adeo ut in quibusdam familiis soli & omnes masculi, in aliquibus etiam femine ad feudorum successionem admitterentur; In nonnullis pro indiviso à pluribus feudum possideretur; In aliis feuda æqualiter dividerentur, jus Comitiorum verò & Superioritatem territorialem uno omnium nomine administrante, prout exemplis illustrat LIMN. *Jur. Publ. L. 4. c. 8. n. 107. seqq.*

§. II.

Et hæc multiformis in Germaniâ in Feudis Regalibus successio non solum inter Principes Imperii, Comites, & Barones fuit in usu, sed & inter ipsos etiam Electores erat usitata, donec CAROLVS IV. solemnî Sanctione, quam *Auream Bullam* vocamus, Electoratum individuitatem firmaret, ac jus

jus Primogenituræ, & succedendi ordinem stabiliret, definiret-
que C. 7. §. 2. in verbis: Statuimus, & Imperiali auctoritate præ-
senti Lege perpetuis temporibus valituro decernimus, ut, postquam
iidem Principes Electores seculares, & eorum quilibet esse deserit,
Jus, vox, & potestas electionis hujusmodi ad filium suum primoge-
nitum legitimum laicum, illo vero non extante ad ejusdem primo-
geniti primogenitum similiter laicum liberè, & sine contradictione
cujuspiam devolvatur. Si verò primogenitus hujusmodi absque
hæredibus legitimis laicis ab hæc luce migraret, virtute presentis
Imperialis Edicti jus, vox, & potestas electionis prædictæ ad senio-
rem fratrem laicum per veram paternam lineam descendentem, &
deinceps ad illius primogenitum laicum devolvatur. Et expressius
C. 25. ubi habetur: Si cæteros Principatus congruit in sua inte-
gritate servari, ut corroboretur justitia, & subiecti fideles pace gau-
deant, & quiete, multò magis magnifici Principatus, Dominia, Hono-
res, & Jura Electorum Principum debent illasa servari. Nam ubi
majus incumbit periculum, majus debet remedium adhiberi, ne co-
lumnis ruentibus basis totius ædificii collidatur. Decernimus ita-
que, & perpetuis temporibus valituro Imperiali Edicto sancimus,
quod ex nunc in antea perpetuis futuris temporibus insignes, &
Magnifici Principatus, videlicet Regnum Bohemia, Comitatus Pa-
latinus Rheni, Ducatus Saxonie, & Marchionatus Brandenbur-
gensis terra, districtus, homagia, vasallagia, & alia quavis ad ipsa
spectantia scindi, dividi, aut quavis conditione dismembrari non de-
beant, sed in sua perfectâ integritate mancant. Primogenitus filius
succedat in eis, sibi que soli jus, ac dominium competat, nisi forte me-
rite captus factus, seu alterius famosi, ac notabilis defectus existeret,
propter quem non deberet aut posset hominibus principari. In quo
casu inibitâ sibi successione secundo genitum, si fuerit in eâ progenie,
seu alium seniore fratrem vel consanguineum laicum, qui paterno
stipiti in descendenti lineâ rectâ proximior fuerit, volumus successu-
rum &c. que ipsius Aureæ Bullæ verba, cum ad nonnulla-
rum quæstionum sequentium decisionem facere videantur,
hic apponere non incongruum duxi.

§. III.

Cujus Imperatorie Sanctionis intuitu statim exoritur
B 3 quæ

quæstio: An hæc *A. B.* dispositio in Electoratus Jus Primogenituræ firmans, etiam ad alias Electorum Ditiones, cæterosque Principatus pertineat? quod nonnullis affirmandum videtur; Si enim in Electoratus Primogenito hoc jus concessum, cur eidem in aliis Principatibus denegandum? quod ipse CAROLVS IV. in allegato superius *Cap. 25.* in verbis: *ceteros principatus &c.* statuere videtur, dum à minori ad majus argumentum ducit; & licet de Electoratus tantum sit *d. A. B.* dispositio, eadem tamen ob identitatem rationis ad alios etiam Principatus poterit extendi. His tamen non obstantibus verius contrarium, quod nisi specialiter quoad alias Electorum ditiones jus Primogenituræ sit receptum, illæ æqualiter inter Electoris liberos sint dividendæ, & quidem, si bona sint allodialia, inter masculos & fœminas, si feuda propria, inter omnes filios masculos. Quæ sententia, uti notoriâ Germaniæ consuetudine probari dicitur à *VULTJ. 2. F. c. 8. n. 36. GAIL. L. 1. O. 153.* ita & rationibus non destituitur; Nam sicut Aurea Bulla de Electoratus solum loquitur, ita & tanquam Lex correctoria, utpote contra communem Germaniæ consuetudinem lata, adeoque stricti Juris, strictè erit interpretanda. Leges enim exorbitantes, quæ alicui singulare jus concedunt, & aliis adimunt, nequidem ob identitatem rationis patiuntur extensionem. *FRANZ. Tit. de LL. n. 58. MASCARD. de Probat. Vol. 3. Concl. 1236.* Nec verba initialia *d. C. 25. A. B.* de quâdam necessitate Legalis, sed de congruitate saltem, non de exigentiâ, sed de expedientiâ quâdam sunt acceptanda, quod ex aliis Imperii Constitutionibus *A. B.* posterioribus colligere licet, quibus divisio Principatum, Feudorumque Regalium antehac usitata confirmatur, ut in *Recess. Conv. Erfurt. de anno 1567. §. so viel dann 25. Recess. Imp. Spirens. de anno 1570. §. wann dann sey 40. Recess. Imp. Ratisb. de anno 1576. §. bey Herathschlagung 99.* Adhæc speciale Imperatoris indultum hodie non requireretur si Principes Imperii Jus Primogenituræ introducere velint, si provisione Aurea Bullæ satis securi essent; precibus enim impetrari non debet, quod ipso Jure conceditur. *VITRIAR. Instit. Jur. Publ. L. 3. tit.*

tit. 20. §. 40. Ex quibus abundè patet, quod, licet Jus Primogenituræ in Electoratibus per Auream Bullam firmatum, quoad alios tamen Principatus & Feuda Régalia non admittat extensionem, nisi specialiter Jus Primogenituræ in hujusmodi Principatibus fuerit introductum.

§. IV.

Variis autem modis Jus Primogenituræ introduci posse, ex datâ superius *Sectione I. §. 3.* definitione, seu descriptione potius Juris Primogenituræ positivi constare poterit; Lege scilicet, Consuetudine, Statuto, aut Pacto Familiæ, vel Testatoris dispositione. Lege seu Pragmaticâ Sanctione Jus Primogenituræ in Electoratibus fuisse introductum paulò ante dicta declarant. Idem consuetudine fieri posse negari vix poterit, cum, quidquid per Legem scriptam statui potest, etiam Lege non scriptâ seu consuetudine introduci valeat; imò GOLDASTYS *de Majoratu L. 2. c. 15. seq. § L. 3. c. 15.* probare conatur, universali Germaniæ consuetudine Jus primogenituræ in familiis Imperii Illustribus fuisse receptum. conf. SCHILT. *ad Jus Aleman. feud. c. 52. 60. § 61.* Quod Statutis, vel Pactis Familiæ hoc Jus possit introduci, varia docent exempla, quorum nonnulla refert PFEFFING. *ad Vitriar. L. 3. tit. 20. §. 40. 42. § seqq.* BERS. *de Pact. Fam. Illustr. c. 9.* Sic in Ducatu Württembergico, Ducatu Brunsvicensi, Landgraviatu Hassiæ Linæ tam Castellana, quàm Darmstadtensis, in Comitatu Hannoveria, & Comitatu Holacheo Weickersheimensi, & pluribus aliis Familiis Illustribus Jus Primogenituræ Statutis, & Pactis Familiæ est introductum, ut aded in dubium vocari non possit, quin ejusmodi pacta, quantumvis successoria, & eapropter Jure Romano prohibita, in Germaniâ tamen semper pro validis agnita fuerint, cum rationes, quæ Romanos Legislatores ad invalidanda ejusmodi pacta commoverant, integritati Germaniæ non convenient LIMN. *Jur. Publ. L. 4. c. 8. n. 149. seqq.* Atque ita Jure Romano in foris Germaniæ recepto, antiquæ Germaniæ consuetudines in æquitate potissimum naturali fundatæ, & inveteratæ observantæ, vi quarum ejusmodi pacta pro validis habebantur, jam ante

rece-

receptum Jus Romanum vigentes, haudquaquam fuerint abrogata, sed in suo semper manserint vigore. Minus ergo dubitandum est, quin jus Primogenituræ per dispositionem ultimæ voluntatis possit introduci, cum & fideicommissa perpetua Familiæ, quæ magnam cum hoc jure affinitatem habent, Jure Romano testamento constitui potuerint. vid. *L. 32. §. 6. ff. de Leg. 2.* Ut adeo Statibus Imperii hoc non sit abnegandum; Atque sic in Ducatu Bavarico per testamentum Ducis Alberti anno 1573. erectum fuisse Jus Primogenituræ testatur REINKING. *de Regim. Sac. & Eccles. Libr. 1. Class. 4. c. 17. §. 30.* In Ducatu Saxo-Naumburgensi per testamentum Ducis Mauriti de anno 1681. In Ducatu Saxo-Ilfenacensi per testamentum Ducis Joannis Georgii anno 1685. In Ducatu Saxo-Merseburgensi per testamentum Ducis Christiani anno 1688. In Comitatu Frisii Orientalis per testamentum Comitis Ezardi Eberhardi Wilhelmi anno 1690. hoc jus introductum fuisse refert LVNIGIVS *part. spec. des Reichs Archivs, Contin. 2. Sect. 4. art. 2. & 24.* pluraque exempla allegantur à GOTHM. *Vol. 5. R. 1. n. 281.* SPRINGSFELD. *de Appanag. C. 3. n. 57. C. 5. n. 40.* KNIPSCHILD. *de fideicommiss. sum. c. 9. n. 286.*

§. V.

An autem, si Status Imperii in sua ditione Jus primogenituræ vel statuto, vel pacto familia, vel ultimâ voluntate introducere velit, Consensus Imperatoris, & aliæ adhuc solennitates requirantur? quæstio est admodum controversa, quæ distinctione erit terminanda, in Allodialibus, an in Feudalibus ejusmodi ordinanda sit dispositio. In Feudis enim maximè ex pacto, & providentiâ talibus, quod præter alia consensus Domini directi, adeoque in feudis Imperii Imperatoris consensus requiratur, ut jus Primogenituræ possit introduci, res videtur esse expedita, cum dispositio Vasalli tam testamentaria, quàm inter vivos taliter sit restricta, ut ea in præjudicium Domini non valeat, & sic nullo etiam modo vasallo liceat absque Domini directi consensu naturam feudi pro suo arbitrio immutare. *Arg. 2. F. 5. 12.* Unde precibus confirmatio Casarea, seu privilegium introducendæ primogenituræ

tura impetrandum, certa quoque Taxa pro diversitate Feudi Regalis Camerae Imperiali venit exsolvenda, quam exhibet STRYK. in *Appendice Exam. Jur. Feud. sub n. 5. pag. 471. seq.* Sed de his in sequentibus §§. In Allodialibus vero ad introductionem Juris Primogeniturae confirmatione Caesarea opus non erit, in his enim cum unicuique sit de iisdem quocumque modo disponendi potestas, eadem nec Statibus Imperii poterit denegari, qui in iis, quae allodiali jure possident, deterioris non debent esse conditionis, quam privati. vid. REINKING. de *Regim. Sac. & Eccl. L. 1. Class. 4. c. 17. §. 77.* GROT. de *Jur. Bell. & Pac. Lib. 1. c. 3. §. 12.* LIMN. *Jur. Publ. Lib. 4. c. 8. n. 132. 133. & 156.* Quae tamen libera Statibus Imperii de omni allodio testandi, vel inter vivos disponendi facultas eatenus tantum est extendenda, quatenus ejusmodi dispositio Pactis, Legibus, Statutis, vel Consuetudini non est contraria. VITRIAR. *Inst. Jur. Publ. Lib. 3. tit. 20. §. 17. ibique PEEFFINGER. in annotat. lit. c.* Unde si introducto Jure Primogeniturae liberorum ultragenitorum Appanagium Legitima Jure civili determinata non respondeat, sed congrua saltem pro ratione status alimenta contineat, eatenus non valere talem dispositionem certum videtur, nisi a Sacra Caesarea Majestate fuerit confirmata. Ceterum licet consensus Imperatoris ad Jus Primogeniturae in allodio introducendum necessario non requiratur, si reliquis liberis Legitima maneat salva, utiliter tamen semper adhibetur, praesertim si pactis familiae Jus Primogeniturae sit introducendum, cum major ejusmodi dispositioni validitas accedere credatur, si Imperiali confirmatione corroboretur, sicque ejusmodi conventiones, aut Pacta familiae non tam facile dissolvi possint, aut revocari.

§. VI.

Ad hoc autem, ut in Feudo Imperii divisioni alia obnoxio Jus Primogeniturae possit introduci, plures requiri solennitates insinuat modò praecedenti §. de quibus vid. BERT. de *Pact. Fam. Illustr. C. 9.* qui sequentia tanquam necessaria enumerat requisita: *Primò*, ut Vasallis ejusdem Feudi consentientibus fiat; Sic illud a FRIDERICO & WIL-

HELMO Ducibus Fratribus in Familiâ Brunſuiceniſi erectum fuit. *Secundo*, ut fiat nondum natis liberis. *Tertio*, ut præcedente communi ordinum Eccleſiaſtici, Equeſtris, & Civilis tractatu, & deliberatione in Dieta Provinciali quæ dem Landſtag erigatur ejuſmodi Statutum. *Quarto*, ut ſubditi promittant ſe non præſtituros juramentum fidelitatis, & ſubjectionis alteri, quàm Primogenito, neque ante, quàm is in publico Ordinum Conventu ſanctè promiſerit, ſe hoc Statutum, Pactum, aut Conventionem in omnibus ſuis punctis tenaciter obſervaturum. *Quinto*, ut inter Heredes, & Succellores ſæpiùs renovenentur huiusmodi Statuta, & Conventiones. *Sexto*, ut minoribus fratribus in utrumque caſum tam contrahendi, quàm non contrahendi matrimonii ex proventibus Feudi Regalis, vel aliis bonis Primogenituræ ſubjectis ita proſpiciatur, ut ſui rationem aliquam habitam à Majoribus animadvertant. *Septimò*, ut huiusmodi Statuta, ſeu Conventiones non tantùm juramento paciſcentium, vel ſtatuentium confirmentur, ſed etiam, ut ab eorum hæredibus renovationes ſub eodem juramenti vinculo fiant. *Octavo*, ut ab Imperatore ſcientibus & conſentibus Imperii Ordinibus in Imperialibus Comitibus confirmentur, eademque confirmatio à ſubſequentibus Imperatoribus ſæpiùs renovenentur, & ut ſuccedat aliorum quoque Dominorum confirmatio, ſi Feuda ab aliis dependentia comprehenſa ſint ſibi Regali titulo. Hæc BETS. d. Tr. pag. 708. ſeqq.

§. VII.

Ad mihi cum LIMN. *Jur. Publ. L. 4. C. 8. n. 121. PFF. FING. ad Vitruv. L. 3. Tit. 20. §. 40. lit. A. in fin.* & aliis, pleraque quidem allata ex BETSIO requiſita utilia, pauciſſima verò neceſſaria videantur. Et ſolum Imperatoris tanquam Domini directi conſenſum, & in Feudo antiquo etiam Agnatorum ſufficere judico. Si enim ad validam Feudi alienationem præter conſenſum Domini Directi & Agnatorum nil requiritur, non puto plus ad Jus Primogenituræ introducendum poſſe requiri, cum ibi Feudum tranſeat extra Familiam, omniſque pereat ſpes ſuccedendi, hic verò maneat
 filiis.

filiisque ultragenitis eventualis saltem spes, si scilicet Primo-
 genitus sine haredibus moriatur, ad successionem sit salva,
 ut adeo liberorum jam natorum consensus non sit necessa-
 rius. *arg. 2. F. 9. r. F. 18. 1. F. 8. §. Hoc quoque.* ubi habetur,
 alienationem feudi tam diu subsistere, quamdiu, alienans &
 ejus descendentes supersunt; unde patet, patrem in feudo
 liberis posse præjudicare, nec hos facto patris posse contra-
 venire. Nec *Obstat*, quod liberi ex pacto primi acquirentis
 jus ad æqualem in feudo successionem habeant, quod jus
 ipsis in vitis Pater non possit auferre. Nam cum liberi omne
 jus habeant mediante patre, utique & ejus dispositionem
 agnoscant, necesse est, quod & ipsum reverentia parentibus
 debita suadere videtur. At licet de hoc plures dubitent
 DD. in eo tamen plerique conveniunt, quod, si Imperator
 quæ talis, & quidem ex plenitudine potestatis consensum
 suum interponat, firma sit juris Primogenituræ introductio,
 cum sic liberis etiam jam natis, & in vitis possit præjudicare,
 ut ipse fatetur *BETS. d. C. 9. p. 329. SPRINGFELD. de Ap-
 panag. C. 5. n. 28. MENOCH. Conf. 158. n. 40. BESOLD. P. 4.
 c. 148. n. 48.* Toties autem Summus Princeps uti potest
 plenitudine potestatis etiam in præjudicium tertii, quoties
 id exigit publica utilitas. *arg. L. 5. §. f. ff. de injur. L. 14. C.
 de Oper. publ. GROT. de Jur. B. & P. L. 1. C. 2. §. 6.* Cum ergo
 per Jus Primogenituræ publica utilitas non parùm promo-
 veatur, ut demonstratum supra *Sectione I. §. 7. seqq.* Hinc ac-
 cedente Imperiali confirmatione etiam liberis jam natis & in-
 vitis hoc Jus poterit introduci. Si itaque liberorum jam na-
 torum consensus non tam strictè requiratur, quorum tamen
 maximum versari videtur præjudicium, satis, ut opinor, col-
 ligere licet, quid de aliis supra ex *BETSIO* adductis requisitis
 sit sentiendum. Consensum Statuum Imperii quod attinet,
 de eo legi poterit. *ITTER. de Feud. Imp. C. 12. §. 12. pag. 632.*

SECTIO III.

*Quis sit ordo succedendi secundum
Jus Primogenituræ.*

§. I.

EXaminatis requisitis ad introducendum Jus Primogenituræ necessariis, connexionis ratio postulat, ut quis Jure hoc legitimè in Familiâ introducto ad successionem sit vocandus, subjiciatur. Soli autem, si extet, Primogenito præ omnibus aliis successionem competere, partim ex allatis superiori Sectione I. constat, partim ipsum Primogenituræ vocabulum satis innuit. Unde præviè erit examinandum, quis pro Primogenito sit reputandus? Et talis est, qui primò est natus, etsi nullus eum sequatur, Primus enim est, ante quem nemo est, non tantum, qui ante aliquem est. *L. 34. pr. ff. de Vulg. & Pupill. subst.* & proximus dicitur, qui solus est. *L. 153. ff. de V. S.* uti è contrariò supremus, post quem nemo est, intelligitur. *L. 9. ff. de Reb. dub. L. 92. 135. & 162. de V. S.* Nec refert, natus sit antequam pater creatus Princeps, Elector, aut Rex, sive post adeptam jam Principis, Electoris, aut Regis Dignitatem. *arg. L. 5. ff. de Senat.* ubi is, qui ante Patris Senatoriam Dignitatem natus est, dicitur esse filius Senatoris. *vid. L. 14. ff. de Pen. L. 2. §. 2. ff. de Decur.* quarum Legum decisio suis fulcitur rationibus; Qui enim Patri nascitur, ex momento consequitur Jus aliquod eventuale succedendi in omnia Jura patris, aded, ut quidquid Dignitatis Patri postea superveniat, illius commodum quoque ad Filium pertineat. *COCCIJ. in Lect. ad Grot. L. 2. C. 7. §. 28.* Atque hoc etiam in Regnis, & Principatibus obtinere Gentium exemplis probat *GROT. d. l. HOTTOMAN. Illustr. quasi. 2. TIRAQUELL. de Jur. Primog. q. 31.* & plures alii. Capiti namque filius ante natus, Patre postea creato Rege, itacim esse filius Regis, procul dubio regnaturus, si nulli liberi postea suscepti essent, quo jure eum, propter natum adhuc filium, privare absurdum foret. *HERMES Fascic. Jur. Publ. C. 18. q. 4.*

No. 11.

2. II. ubi plures adducit rationes. Adhæc quoad Electores, aliosque Status Imperii hæc accedit ratio, quod Hi jure prima, & simultaneæ investituræ succedant, per quam nato jam Filio præ aliis nascendis jus ad successionem acquiritur, quod eidem sine juris autoritate auferre temerarium foret. Hancque sententiam in Imperio Rom. German. firmat observantia, optima Legum interpretes. Sic Christiano I. Electori Saxonie successit in Electoratu Senior Filius Christianus II. Patre nondum Electore natus, quo mortuo demum admissus fuit Joannes Georgius ad Electoratum, Patre Christiano I. jam dudum Electore natus. COLER. *de Jur. Imp. Germ. Sect. 32.* plura exempla recenset HARPRECHT *ad §. pen. J. de Hæred. quæ ab intest. n. 150.* Et licet Ottone III. anno 937. ab Hilderico Electore Moguntino jam consecrato Frater ejus Henricus turbas moverit, ex hæc ratione, illum Ducem, se Regem natum esse, per hoc tamen Henricum nil effecisse notum est. Quod cum in Regno aut Principatu à Patre primitus acquisito obtineat, in avito minus dubii remanere poterit, cum hic nepos, etiam Avo adhuc regnante, radicale jus ad Dignitatem, & Successionem habeat.

§. II.

Ut autem Jure Primogenituræ gaudeat Filius primò natus, Naturalis, simul & Legitimus sit necesse est; quo ipso excluditur Adoptivus, qui licet Jure Civili pro legitimo habeatur, id tamen solummodo quoad effectus civiles procedit, quorsum Jus Primogenituræ minimè referendum. Et in Feudis quidem extra controversiam est, adoptivum ad successionem non admitti, estque Textus evidens 2. F. 26. §. *Adoptivus.* Feuda enim cum sanguini dentur, adoptio verò jus sanguinis non tribuat, L. 23. ff. *de Adopt.* meritò etiam à successionem excluditur Adoptivus. Ad hæc magnum & Agnatis, & Domino fieret præjudicium, cum huic invito alterius sanguinis obtruderetur Vasallus, contra textum 2. F. 12. & nunquam esset spes, quominus vel ad Dominum, vel ad Agnatos Feudum reverteretur, aut perveniret, STRUV. *S. J. F. C. g. Th. 5.* quod absurdum esse ait VULTEJ. *de Feud. L. 1. c. 9. n. 90.*

Idem quoque in Feudis Imperii obtinere tradit *ITTER. C. 14. §. 8.* cui suffragatur *Cap. 7. Aurea Bulla sup. alleg.* in verbis: *Per veram paternam lineam descendantem &c.* Et licet Adoptivos eo casu ad successionem admittat *STRYK. Exam. J. F. C. 15. q. f. fi & Dominus Directus, & Agnati* in adoptionem consentiant, sic tamen non ex Jure Primogenituræ ipsis ex adoptione quaesito, sed ex solo & novo Domini Beneficio ad Feudi Successionem venient.

§. III.

In Regnis autem nullo Feudali nexu obstructis aliud fortè dicendum, cum allegatæ rationes, quæ Adoptivum à successione Feudali excludunt, nequeant huc applicari; Insuper tot extant omnium Gentium Exempla, ubi sæpius Adoptivos successisse legimus, ut contrarium vix tutò teneri posse videatur. Sic *JULIUS Cæsar AVGVSTVM, AVGVSTVS TIBERIVM, HIC CALIGVLAM, CLAVDIVS NERONEM, GALBA BISONEM, LYDOVICVS Hungariæ Rex* sine liberis decedens ejus ex fratre nepotem *CAROLVM SIGISMVNDVM* Imperatorem adoptavit, uti & *JVSTINIANVS* Imperator à *JVSTINO* adoptatus ejus ex sorore filius, ipso vivente Imperatore socius Cæsar, & successor adscitus est. Sed nec hic ullum Adoptivo jus ad successionem competere verius est. Nam cum populus desert Regnum Principi præsumitur voluisse, ut Regnum stet inter eos, qui descendunt ex primo Rege; Ea enim Familia ob nobilitatem electa censetur, eaque finitâ Regnum redire ad Populum. Et nobilitas generis verè Regii magis reverendos efficit Reges, majorque de eis spes concipitur. *GROT. de Jur. B. & P. L. 2. C. 7. §. 15. seq.* Hi enim præsumuntur Paternarum virtutum fore Imitatores, quod de Adoptivis dici haud potest, cum Sanguis Regius, consequenter etiam virtus Regia, ut refert *PRIOL. L. 12. Res. Gallic.* in alienigenas venas non transfundatur. Nec obstant allata superius exempla, cum ibi tacitus saltem populi consensus Adoptivos ad successionem admiserit. Distinguit quidem *GROTIUS d. L. §. 12.* inter Regna, quæ pleno modo possidentur, & in patrimonio sunt, qualia plerumque sunt ea, quæ

quæ armis quaesita. Et inter ea, quæ modum habendi acceperunt ex populi consensu; In his excludit Adoptivum à successione, in illis autem admittit, illucque refert allegata Exemplum, quam sententiam etiam amplectitur HERMES. *Fas. Cic. Jur. Publ. C. 18. q. 7.* Rejecit tamen COCCEJ. *Jur. Contr. ff. tit. de Adopt. & Emancip. quest. 10. in f.* hanc distinctionem, omne Jus Regnandi non tam ex Successione, quàm tacitâ quâdam Electione Populi in successione liberorum consentientis provenire statuens, negansque dari merè patrimoniale Regnum, quod non sui initium ex populi consensu habeat. At cum hæc quaestio altionis sit indaginis, nec hujus propriè sit loci, hinc meum desuper suspendo iudicium, eamque aliis decidendam relinquo.

§. IV.

Sed porro non sufficit ex Primo Acquirente descendere, sed necessarium etiam est, id factum esse Legitimè sive per Justum Matrimonium. A. B. *Cap. 7. §. 2.* Unde nec in Regno non feudali admittendi sunt liberi Naturales tantum, quia ad contemptum patent, quorum matrem iusto conjugio Pater non est dignatus, ac præterea minus certi habentur naturales, num ex Patre Rege sint procreati, nec ne. At in Regnis expedit populo habere omnimodam certitudinem, quæ haberi potest ad vitandas controversias GROT. *d. C. 7. §. 16.* quâ de causâ Macedones Demetrio quinquennio minori potius, quàm Perseo natu majori Regnum deberi existimârunt, eoquod Demetrius, iustâ matrefamilias natus, Perseus verò pellice ortus esset, ut refert LIVIUS *L. 39.* Et apud OVIDIUM legimus: *Et ne nupta quidem, tædâque accepta jugali, cur? nisi ne caperet Regna Paterna notibus.* Quod & in Feudis obtinere dubio caret, estque in Jure Feudali clarè dispositum per Textum *z. F. 26.* his verbis: *Naturales filii, licet postea fiant legitimi, ad successionem feudi nec soli, nec cum aliis admittuntur.* Ex quo Textu satis colligi potest, quod, licet naturales de Jure Civili matri succedant, *L. 2. §. 8. ff. Unde cogn.* Jure tamen Longobardico à successione planè excludantur, etiamsi Feudum sit Fœmininum ob generalitatem *d. §. Naturales, ubi sim.*

Impliciter legitima natiuitas in Feudis requiritur. STRUV. C. 9. *tb.* 3. n. 7. Et sic nec ipsi deficientibus liberis, nec nati ex ipsis licet legitime ad successionem admittuntur. SCHRAD. *de Feud.* P. 7. C. 5. n. 20.

§. V.

Sed nec Legitimati ad successionem feudalem Jure Longobardico sunt admittendi, prout clarissima dicti §. *Naturales*, verba: *Licet postea fiant legitimi satis inuunt.* Et quamvis CUIAC. 4. F. 12. STRYK. *de Success.* ab intest. C. 2. art. 2. §. 22. HOPP. *ad §. 13. J. de Nupt.* circa fin. alique complures hæc verba ita conentur explicare, ut legitimatos post delatam successionem à successione repellendos putent, non eos, qui ante delatam successionem natalibus sunt restituti, idque ex verbo, *postea*, colligi posse autem, violenta tamen nimis est hæc interpretatio, quæ ipsam Juris Longobardici decisionem otiosam redderet; Si enim de illis, qui post delatam jam successionem legitimati sunt, Feudista locutus fuisset, frustra sanè illos excludendos pronuntiasset, utpote qui tempore mortis nondum legitimati, adeoque inhailes à delatâ successione jam fuerunt exclusi, alisque Feudi successoribus jus jam perfectè est acquisitum, quod iisdem auferri amplius non potuisset. Rectius ergo hoc vocabulum *postea* intelligendum, si post Natiuitatem legitimentur; quo posito nihil perfectò interest, an per Rescriptum Principis, an per subsequens Matrimonium legitimentur, ut rectè concludit HORN. *Jurispr. Feud.* C. 15. §. 3. *in med.* VULTEI. *de Feud.* L. 1. C. 9. n. 94. BITS. *Com. Jur. Feud.* P. 412. *seq.* BERG. *Resol. LL. obli.* p. 28. LOCAMER. *Feud. Quæst.* 58. LIMN. *Jur. Publ.* L. 3. c. 7. n. 18.

§. VI.

Et quoad Legitimos per Rescriptum Principis plerique quidem consentiunt DD. eos à successione Jure Longobardico repelli, aut quoad Legitimos per Subsequens Matrimonium magno numero resistunt, & vix non uno ore eosdem ad Feudi successionem Jure Feudali admittendos pronunciant, Impugnantes primò rationem Juris Feudalis aliàs

allàs allegari solitam, quod nimirum illegitimi honestè in Curià Domini stare non possint, ob maculam ex nativitate contractam, quæ tamen macula tollitur per subsequens matrimonium. *Cap. Tanta 6. x. qui fil. sint legit.* adeoque cessare videtur decisio Juris Feudalis ejus ratione cessante, juxta illud: cessante ratione Legis cessat etiam Legis dispositio. Sed rectè advertit *VULTEI. d. l.* quod, licet vulnus natalium hoc modo sanetur, maneat tamen naturalis cicatrix, cum certum sit eos semel illegitimos fuisse. Sed Obstant *Secundò*, Jus feudale admittere interpretationem extensivam ex jure Communi juxta *Textum 2. F. 1.* ubi dicitur: *Strenuus autem Legisperitus, sicuti casus emerferit, qui Consuetudine Feudi non sit deprehensus, absque calurnniâ uti poterit Lege scriptâ.* adeoque etiam dispositio Juris Canonici *cit. Cap. Tanta & Juris Civilis Nov. 89.* ubi Legitimus per subsequens matrimonium in omnibus pro legitimo habetur, & ad successionem admittitur, etiam ad Feuda applicari posse. Sed facilis est responsio, quæ ex ipsis citati *Cap. verbis* spontè fluit: cum enim casus hic Jure Feudali Longobardico clarè per *Textum sup. cit. 2. §. 26.* jam sit decisus, frustra hujus decisio ex Jure Communi petitur, unde nec obstat *Nov. 89. C. 8. Cap. Tanta X. Qui fil. sint legit.* plus enim in successione feudali dispositio *§. Naturales*, quam Juris Canonici aut Civilis valere debet, ut patet ex perspicuis *d. C. 2. F. 1. verbis: Legum autem Romanarum non est vilis auctoritas, sed non adeò vim suam extendunt, ut usum vincant, aut mores.* intellige Longobardicos. Sed Instat *COCCEI. Jur. contr. Tit. de His qui sui, vel alien. jur. quasi, 17.* dictum *§. Naturales* non contrariari dispositioni Juris Civilis, & per hunc *§.* intelligi solum Legitimos per rescriptum Principis non etiam per subsequens Matrimonium legitimos, utpote qui non legitimantur postea, sed mediante retrotractione matrimonii retro à tempore nativitatis semper legitimi fuisse censentur; Sed novam certè *d. §. Naturales*, & vocabulo postea violentiam infert. Certum enim est, quod legitimi per Subsequens Matrimonium à tempore nativitatis non sint legiti

gitimi, sed fiant demum post natiuitatem, *vid. sepe cit. Cap. Tanta*. ergò æquè ac legitimi per Rescriptum Principis à successione feudali per *d. §. Naturales* excluduntur, quod autem taliter legitimi à tempore natiuitatis pro legitimis fictione Juris habeantur, hoc Juri Longobardico non officit, cum fictio Juris ultra terminos illius Juris non possit extendi, & operari, nec simplicitas Juris Longobardici talem fictionem admittat; Et cum ipse *COCCIJ. d. Q. in fin.* admittat in Regnis legitimatos per subsequens Matrimonium non succedere, quia ibi non secundum fictiones Juris Civilis, sed secundum veritatem successiones fiunt, non video, cur non idem quoad successiones secundum Jus Longobardicum sit dicendum.

§. VII.

Ut ut autem Legitimi à successione feudali Jure Longobardico arceantur, eos tamen admiserunt mores Germaniæ, adeò, ut tam legitimi per Rescriptum Principis, quam per subsequens Matrimonium in Feudis succedere possint, cum hoc tamen discrimine, quod legitimatus per Rescriptum Principis non aliter succedat, quam si nulli alii liberi legitimi, aut Agnati in Feudo antiquo adsint, vel hi saltem consentiant, & Princeps ipse simul sit Feudi Dominus. *SCHRAD. P. 7. c. 5. n. 23. STRUV. C. 9. tb. 3. n. 9. STRYK. Ex. Jur. Feud. C. 15. q. 39. seqq.* Potest enim Princeps sibi ipsi præjudicium facere non aliis invitis, quibus Jus ex Pacto primi acquirentis est quæsitum *arg. L. 2. seq. ff. de Nar. vest. HORN. Jurispr. Feud. C. 15. §. 3.* Atque hinc etiam Cæsarea legitimatio nil proderit illis, qui in Feudis à Statibus Imperii Dependens succedere volunt, nisi adsit Dominorum consensus *arg. Capit. LEOPOLD. Art. 27. & CAROLI VI. Art. 20.* Legitimus verò per Subsequens Matrimonium non solum, si solus est, sed etiam cum exclusione Agnatorum ad Feudum admittatur. Et quidem si legitimatio per Subsequens Matrimonium præcessit natiuitatem alterius filii legitimi, hic Legitimus Jure Primogenitura etiam postea legitime genito præferatur, Legitimatio enim jus radi-

catum

catum tribuit ad successiōnem Primogenituræ, quod per subsequētem liberorum nativitatē ipsi non est auferendum. Atque taliter Legitimos non solum in Feudis minoribus, sed & in Regalibus, & Feudis Imperii succedere tradunt DD. Juris Germanici peritissimi, inque Judiciis Imperii veracissimi, inter quos ROSENTHAL. *de Feud. C. 6. C. 18. n. 10.* MYER. *in Gamolog. Princ. Imp. C. 24. n. 2.* Et plures alii quos sequitur, citatque ITTER. *de Feud. Imp. C. 14. §. 2.* Idque Camera præjudiciis firmat MYNS. *Cent. 5. Observ. 52.* GAIL. *Lib. 2. Obs. 141. n. 2.* vid. TIRAQUELL. *de Jur. Primog. q. 34. n. 54.* In Marchiâ tamen Brandenburgicâ speciali Edicto cautum est, ne tales legitimati in Feudis succedant. STRYK. *Ex. Jur. Feud. C. 15. q. 33.*

§. VIII.

Quamvis itaque Legitimos per subsequens Matrimonium hodie legitimis æquiparari, adeoque eos non minus, ac legitimi in Feudis etiam Primogenituræ succedere certum sit, ac indubitatum, non exiguum tamen remanet dubium, utrum etiam taliter legitimatus post intermedium demum matrimonium, ex quo natus jam est filius legitimus, & sic legitimatione subsequente nativitatē alterius filii legitimi, præ filio legitimè genito etate autem minori pro Primogenito sit habendus? priusquam autem dubium hoc resolvatur, Preliminaris quæstio erit discutienda; *An filius naturalis ante contractum legitimum matrimonium natus, mortuâ primâ uxore legitimâ per subsequens Patris cum matre ejus conjugium non obstantibus liberis ex primo, & legitimo thoro natis adhuc legitimetur?* quod spectato Jure Canonico famosum præsertim *Cap. Tanta 6. X. Qui fil. sint. legit.* procul dubio erit affirmandum. Etsi enim Pater filium naturalem post contractas demum cum aliâ legitimâ conjuge nuptias, ex quâ jam suscepit filium legitimum, agnovit, nec matri ejus nisi post obitum primæ uxoris nupserit, hoc intermedium tamen matrimonium legitimitati filii naturalis minimè potest obstare; cum enim *cit. sup. Cap. Tanta* indistinctè filios naturales per subsequens Patris cum matre conjugium legitimos fieri asserat, meritò nec nos

distinguere debemus, utrū intermedium fuerit matrimo-
 nium, nec ne. juxta *Can. Quodsi dormierit Caus. 31. q. 1.* sed re-
 gula tamdiu inhærare, usque dum exceptio ab illâ, vel con-
 trarium probetur *L. 5. ff. de Probat. C. 2. de Restit. spol. in 6.* ut
 benè advertit *JOAN. ANDREAS in Reg. Sine culpa de R. I. in 6.*
n. 2. his verbis: *Constat, quod jus positivum, quod jubet per paren-*
tum matrimonium legitimari prolem, non distinguat, an fuerit ma-
rimonium intermedium, an non, sed hoc solum requirit, matrimo-
nium inter parentes secutum - - ubi autem jus non distinguit, nec
nobis distingui licet - satis ergo sit, quod matrimonium tempore
contractum quo fuit, inter parentes fieri potuerit, nec nocet, quod
tempore intermedio fieri non potuerit. Ad cuius sui dicti con-
firmationem cit. Author 24. assertit auctoritates ex Jure Ca-
nonico, Digestis, & Codice depromptas, quas discutere lon-
gius foret, quibus hanc subjicit conclusionem: Concludamus
ergo, quod illud Jus legitimandi, quod habebant parentes, antequam
alter contraheret, impeditum pro tempore contractus reviviscat im-
pedimento sublato, & sic satis sit in principio, & in fine hoc licuisse
- - nec nocet tempus medium ad hoc. Cui etiam assentitur Car-
dinalis HOSTIENSIS in d. Cap. Tanta dum dicit: Nota 2. quod
ius istud non requirit, ut nullum matrimonium sit intermedium, sci-
licet inter natiuitatem filiorum, & contractum matrimonium cum il-
lâ muliere. Et ex hoc inferitur, quodsi quis habens filios ex concu-
binâ, contrahat cum aliâ muliere, & eâ mortuâ contrahat cum concu-
bina, quod filii legitimentur non obstante matrimonio intermedio,
Nec existentia liberorum jam legitime natorum, filii natura-
lis legitimati poterit obflare, cum hoc dubium per Nov. 12. C.
4. jam penitus sit sublatum.

§. IX.

Cum igitur negari haud possit, filium naturale etiam
 post intermedias nuptias non obstantibus liberis legitimis ad-
 huc per subsequens matrimonium legitimari, cum sufficiat
 duobus extremis, sive tempore conceptionis, & subsequenti ma-
 trimonii inter patrem, & matrem ejus potuisse constare ma-
 trimonium, in favorabilibus enim habitis extremis, de medio
 non curatur. *arg. §. 6. J. Quib. mod. test. infirm. §. 4. J. de Hæ-*
red.

red. qual. & differ. Jam verò legitimati, & legitimi sint ita æquiparati, ut nulla legitimè genitis præ legitimatis competat prærogativa, *L. 10. 11. seq. Auth. C. de Natur. lib. Nov. 12. C. 4. Nov. 89. C. 8.* & iniquissimum esse dicat Imperator JUSTINIANVS, si filii legitimè geniti præ legitimato potius sibi jus vindicare velint, quem nullo habito discrimine vult eadem cum legitimè natis perfrui fortunâ *d. L. 10. C. de Nat. lib.* Legitimitatio autem ad tempus, vel conceptionis, vel partus, prout infantium conditionis utilitas exposulat, fictione Juris retrahatur, *L. 11. in f. C. d. t. d. Nov. 89. C. 8. in f.* ita ut à tempore natiuitatis filius naturalis jam legitimus fuisse censetur, sanè legitimus ætate major præ filio legitimè genito hoc casu pro Primogenito habendus esse videri posset, uti concludit MANZ. *ad Instit. L. 3. Tit. 10. n. 19.* cui sententiæ ad stipulatur GOTHOFRED. *in Addit. ad Schneidew. de Patr. potest. n. 22.* COCCEJ. *Jur. controu. Tit. de His qui sui vel al. jur. quæst. 10. § 14.* Idemque sentire videtur STRUV. *Exercit. 3. th. 50.*

§. X.

His tamen non obstantibus uti communior, ita & verior est sententia, quæ hoc casu legitimatum filio legitimè genito postponit, huncque tanquam legitimato potiozem pro Primogenito habendum censet, ex hæc potissimum ratione, quia Jus Primogenituræ fundatur in primâ legitimâ natiuitate filii, ita ut primò legitimè natus ipso natiuitatis momento radicale jus habeat ad Primogenituram, quod ipsi invito sine suo factò per casum superuenientis matrimonii cum priore concubinâ non potest auferri. Cum enim duplex ad Primogenituram qualitas requiratur, legitimatis scilicet, & prioris natiuitatis, utraque autem in primò legitimè genito concurrat, æquissimum sanè erit, ut eidem Jura Primogeniti concedantur. Cui assertioni

Non obstat I. quod legitimatus, & legitimè genitus omnimodè æquiparentur, per *d. Nov. 12. C. 4. Nov. 89. §. Reliqui Cap. Tanti X. Qui fil. sint. leg.* Respondeo enim, æquiparantur quoad jus postea quærendum C. quoad jus ipso natiuitatis exordio radicaliter jam quæsitum N. Sed Instant Ad-

versarii Jus Primogenituræ filio legitimè nato nondum perfectè esse quæsitum, sed esse in suspenso, usque dum certum sit naturalium liberorum matrem duci amplius non posse. Sed Resp. primò Hoc jus perfectè esse quæsitum patet ex paulò ante dictis, cum utraque in legitimè genito ad Primogenituram requisita qualitas concurrat, legitimitas nimirum, & prior nativitas, quod utique de legitimato dici non potest, qui licet prior sit nativitate, hæc tamen prioritas non est considerabilis ob defectum alterius qualitatis legitimatis nimirum, quæ quamvis postea superveniat, verè tamen est tempore posterior, alterius nativitate legitimâ. Resp. *secundo*. Si hoc jus esset in suspenso, ergò ob tacitam conditionem, scilicet si filius naturalis antea genitus non legitimeretur, conditio enim ponit jus in suspenso L. 16. §. pen. ff. de Fidejuss. L. 19. de Constit. pec. L. 13. §. p. de Pign. L. 213. ff. de V. S. Verùm cum ejusmodi conditio, si expressa foret, turpis esset, utpote quæ in stipulationem induceret mortem conjugis, adeoque tacita eandem continet turpitudinem, hinc meritò rejicienda.

Nec obstat II. quod filius naturalis à tempore nativitatis habeatur pro legitimo. Nam Resp. quod filius legitimatus à tempore nativitatis pro legitimo habeatur, hoc fit per fictionem Juris, mediante quâ legitimatio retrahitur ad tempus nativitatis, quæ tamen fictio translativa de tempore ad tempus nil immutat, aut aufert alteri de jure quæsitum; Est enim legitimatio quasi restitutio natalium, hæc autem non trahitur in alterius præjudicium. L. 2. §. 3. ff. de Natal. restit. Sed Urgent hanc esse vim matrimonii, ut liberi antea nati fiant legitimi d. Cap. 6. X. Qui fil. sut leg. adeoque non fictè, & per meram fictionem juris, sed verè, & virtute matrimonii eos esse legitimos. Sed Resp. eam esse vim matrimonii ex se, N. esse vim matrimonii tributam à Lege, C. verè enim matrimonium subsequens filios jam antea natos non potest efficere legitimos, sed tantum nascituros, nisi lex succurrat de filiis jam natis idem statuendo, quod de nascituris, ita ut & antea nati, & postea nascituri quoad legitimatam eodem jure habeant.

beantur. Manet ergo, quod matrimonium subsequens ex se non possit efficere, ut filius legitimatus sit legitime natus, sed tantum ex assistentia Legis ob favorem matrimonii fiat legitimus, & pro legitime nato habeatur, qui favor in prejudicium tertii, cui jus jam est quaesitum, non potest extendi. *L. 28. in f. ff. de Testam. milit.*

Nec obstat III. Quod capacitas succedendi non sit metienda a tempore nativitatis ejus, qui succedit, sed a tempore mortis ejus cui succeditur, sive quando successio defertur *f. 4. f. de Hæred. qual. & differ.* tempore autem mortis Patris filius naturalis est legitimus, & simul atate major, ergo huic præ legitime nato Jus Primogenituræ debebitur. Resp. enim id obtinere in jure, quod post mortem antecessoris demum defertur, ut est hæreditas Allodialis, tæcus in eo, quod per nativitatem successoris radicaliter jam est quaesitum, ut in Jure Primogenitura, & in Feudis receptum, ubi ex pacto primi acquirentis, vel constituentis, & assistentia Legis ipso nativitatis momento jus ad succedendum filio legitime genito est quaesitum. Atque ita sentit ZOES. ad ff. Tit. de Suis & legit. hæred. n. 17. TIRAQUELL. de Jur. Primog. q. 34. n. 4. GAIL. 2. Obs. 141. n. 3. ROSENTHAL. C. 7. Concl. 18. n. 9. ITTER. de Feud. Imp. C. 14. §. 3. HERMES Fascic. Jur. Publ. C. 18. q. 8. n. 16. aliique quos citat ITTER. d. l.

§. XI.

Priori non multum absimilis est quaestio, *utrum nato ex Matrimonio Putativo, qui propter justam ignorantiam pro legitimo filio habebatur, excluso nato postea filio legitimo Jus Primogenituræ competat?* Et diffiteri haud quaquam potest liberos ex matrimonio putativè valido, licet in se ob impedimentum dirimens nullo, & invalido, procreatos, tam Jure Canonico, quam Civili esse legitimos, modò de Jure Canonico matrimonium putativum in facie Ecclesiae præmissis denunciationibus publicè fuerit contractum, & una saltem pars tempore contracti matrimonii fuerit in bonâ fide, nimirum in probabili ignorantia impedimenti dirimentis. Est hæc communis Canonistarum sententia, quæ confirmatur per *Cap. 11. X. Qui sit. sint leg.*

leg. & Cap. 14. Eod. Ubi INNOCENTIUS III. declarat filios esse legitimos, licet mater sola fuerit in bonâ fide matrimonium contrahendo cum homine jam nupto, quem solum putabat: *In favorem prolis potius declinamus*, inquit hic Pontifex, *memoratum R. legitimum, reputantes*. Nec interest, utrum impedimento sublato fortè per dispensationem, vel alio modo legitimum postea contrahatur matrimonium, an verò per sententiam iudicis irritum declaretur; Priori enim casu minus erit dubii, hoc autem casu expressè asserit ALEXANDER III. in Cap. 2. d. t. *Cum inter F. virum & T. mulierem divortii sententia canonicè sit prolata, filii eorum non debent exinde sustinere jacturam, cum parentes eorum publicè sine contradictione Ecclesie contraxisse noscantur*. Ideoque sancimus, ut filii eorum, quos ante divortium habuerunt, & qui concepti fuerint ante latam sententiam, non minus habeantur legitimi. Cum quo etiam convenit decisio Juris Civilis, quæ habetur in L. 57. §. 1. ff. de Rit. nupt. Ubi liberi ex matrimonio neptis cum avunculo contracto procreati, tanquam legitimi pronunciantur. Quæ cum ita sint, non dubito asserere, natum ex matrimonio putativo præ nato postea ex legitimo matrimonio pro Primogenito esse habendum. Cum enim dispositio Capituli: *Tanta X. Qui fil. sunt legit.* etiam in Feudis Primogenitura sit recepta, non video, cur non idem quoad alia ejusdem Tituli Capitula sit dicendum. Pro quâ sententiâ HERMES C. 15. q. 10. ex Gudelino adducit exemplum MARGARITHE Filie BALDUINI Imperatoris Constantinopolitani, Comitissa Flandriae, & Hannonia, quæ cum prioribus nuptiis conjuncta fuisset AVSCARDO AVESNENSI, Viro quidem Illustrissima prosapia, sacro tamen Subdiaconatus ordine insignito, adeoque nulliter ob impedimentum ordinis, quem ordinem tamen profanis, militaribusque obtexerat officiis; Posteriori verò matrimonio legitimo cum GVILIELMO DAPETRO fuisset copulata, liberi posterioris matrimonii objiciebant fratres uterinos natos esse ex illegitimo thoro, & nuptiis ab Ecclesia damnatis, Hi verò legitimos se esse, & insuper ordine nascendi priores, adeoque ad utrumque Principatum potiores asserbant; Per latam

Iatam autem Pontificis, aut Delegatorum Ejus sententiam fuit declaratum prioris licet putativi matrimonii liberos ob probabilem matris ignorantiam circa impedimentum, legitimos esse habendos. Quamvis LUDOVICVS Franciæ Rex arbitrio ad se delato negotium hoc ut componeret, Hanniboniam proli prioris thori, Flandriam verò proli posterioris matrimonii attribuit, unde hæc Regiones antea unitæ, disjuncta bellis flagrârunt, donec tandem utraque Ditio cum aliis ad Philippum Bonum Burgundiæ Ducem fuerit translata.

§. XII.

De Geminis porro non levis superest controversia; si contingeret plures masculos primo partu editi, & ex incuriã nesciretur, quis eorum primo natus esset, uter eorum pro Primogenito habendus? aut cui successio deferenda? Et mirum sanè est, quàm hic variant DD. prout videre est apud TIRAQUELLVM *de Jur. Primog. q. 17. seqq.* ITTER. *de Feud. Imp. per. C. 12. §. 18.* HERMES *C. 13. quest. 20. seq.* PFEFFING. *ad Viriur. L. 3. Tit. 21. §. 2. lit. b. n. 7.* & in quàm diversas abeant sententias, quarum nonnullas obiter saltem hic recensere sufficiat. Horum alii Formosorem, Robustiorẽ alii præferendum putant, sed conjecturæ sunt admodum fallaces, nec enim semper Primogenitus cæteris est Formosior, nec Robustior postea genitis. Hinc Judicis arbitrio relinquendum esse statuerunt alii, sed ex quibus quæso indicium, aut rationibus Judex poterit dignoscere, quis primò in lucem fuerit editus? quem igitur pro Primogenito pronuntiabit? hinc alii casum pro amico hic dari autumant, & judicem vel hunc vel illum pro libitu Primogenitum declarare posse contendunt; sed casum pro amico pro diabolo appellat THESAUR. *Decis. 89. n. 3.* & iniquum sanè jus quæsitum ad successionem, & Regimen totius Principatûs, Electoratûs aut Regni in tertii ponere arbitrio; Unde alii utrumque excludendum voluerunt, *arg. L. 10. ff. de Reb. dub. L. 30. de Test. rur.* Sed iniquissima hoc, proximis exclusis remotiores admitti contra *Nov. 118. C. 1.* Et sitientibus propriis agris irrigare alienos contra *L. Praes. 6. C. de Servitut.* Alicui sanguini proprio præponi con-

tra *L. Cum acutissimi* 30. *C. de Fideicom.* Ergò utrumque admittendum, & rem ipsam dividendam censent alii, ita ut ad hanc divisionem per amicabilem compositionem cogat Judex, vel ipse eam faciat, *arg. Can. Placuit* 9. *Dist.* 90. Sed quid si res sit indivisibilis, ut Electoratus? Omnes tunc pro indiviso admittendos esse statuunt alii; Sed & hoc contra *Aur. Bull. C. 7. §. 2. & C. 25.* Hinc si unusquisque solus prætendat regimen prout etiam potest vi *A. B. d. l.* nec in communione eos invitos retineri posse constat, *arg. L. 1. pr. ff. Fam. herc. L. 77. §. 20. de Legat. 2. L. f. C. Comm. divid. L. 2. pr. C. Quand. & quib. quart.* Alternis igitur annis uni cedendum regimen arbitrantur alii; ita ut hoc anno hic solus, altero anno alter solus teneat Principatum aut Regnum. Sed & inde plures sequentur inconvenienciæ, qui enim semel in possessione constitutus, difficulter alteri cedit, nec vi alter eum expellere poterit; Adhæc finito unius tempore alter non poterit pervenire ad Principatum, quin processus tam civilium quam criminalium causarum, & justitia retardetur; nam secundus procedere non poterit, qui non est in possessione, & prior manens in possessione de jure non poterit, utpote jurisdictione carens. Insuper quod uni hoc anno placuit, alteri poterit displicere, adeoque quod ille composuit, hic iterum rescindere, & ita lites nullum invenirent exitum. Cui incommodo obviare volunt alii hoc modo: Si circa usum & exercitium Jurisdictionis omnes domini pro indiviso possidentes unum constituent Judicem, aliosque Justitiæ Ministros perpetuos, qui omnium Dominorum nomine de anno in annum sine intervallo judicent, rescripta tamen in annos singulos nomine illius Domini cujus hoc anno vices geruat, emanent. At stante hoc fructio tamen reddituum non erit communis, quis ergo ad primi anni fructionem erit admittendus? aut quid faciendum, si ad alternationem deveniri nequeat?

§. XIII.

Hinc plurimi concludunt DD. forti rem esse committendam *arg. L. 5. ff. Fam. hercisc. L. 14. ff. de Judic. §. 25. J. de Legat.* Et ita sentiunt TIRAQUELL. *de Jur. Primog. q. 17.* HER-

ME

MES d. q. n. 33. STRYCK. Exam. Jur. Feud. C. 15. q. 32. PFE-
 FING. L. cit. & plures alii. Ac expedita res est, omnèque sub-
 latum dubium, si singuli in sortem consentiant. Verùm si
 alteruter sibi soli Jus succedendi competere arbitratur, idque
 forti committere nolit, manet prior difficultas. Certum
 enim est, uni ex geminis, illi scilicet, qui prius in lucem edi-
 tus fuit, jus ad successionem soli competere, quod in ipso na-
 tivitatis momento in eo est radicatum, adeoque huic invito
 non sit auferendum, quod tamen sinistro fortis eventu ipsi
 invito posset auferri, si forti se immittere cogereur. Ete-
 nim fors est fragilis, & quæ veritatem fallere potest, ita ut
 illi, cui non debetur, jus possit attribuere; unde & damna-
 ta in Electionibus Ecclesiasticis C. f. x. de Sortileg. eoquod fors
 posset cadere super indignum contra Canones, qui jubent
 digniorem esse eligendum. Cum igitur quilibet ex geminis
 ex unâ alterâve præsumptione sibi persuasum possit habere,
 se esse Primogenitum, sanè cogendus non erit, ut insignem
 hunc Primogenituræ effectum fallaci fortis eventui commit-
 tat. Nulla itaque ex omnibus allatis DD. sententiis casu tali
 obviente pro regulâ servire posset, sed omnia placida ge-
 minorum fratrum conventioni essent relinquenda, ut propo-
 sitis omnibus quæ tum ad utilitatem publicam pro statu, &
 exigentiâ illius Principatûs pertinent, tum ad propriam com-
 moditatem, & tranquillitatem inter se conservandam spe-
 ctant, ipsi sibi eligant, quæ sententia & publico totius bono,
 & privato inter se consulere magis videatur, & quod ipsis se-
 mel placuerit, Legis dein inter eos habeat vigorem, quibus
 proinde amiceabilis compositio omnibus modis esset persua-
 denda. Si verò inter Principes Imperii ejusmodi casum eve-
 nire contingeret, & tentatis omnibus convenire non possent,
 metusque forsan armorum immineret, non dubito, quin suas
 partes possit interponere IMPERATOR utpote in Feudis Im-
 perii Majoribus unicus Moderator & Judex. Unde nec me-
 dia hoc casu deficient, quibus cunctis occurrentibus difficul-
 tatis possit moderari.

§. XIV.

Tam firmiter Jus Primogenituræ inhæret Primogenito, ut nec in dubio ex modo dictis huic invito facile possit auferri. Ex quibus à potiori licet inferre, quod Pater hoc Jus in Secundo-genitum invito Primogenito, si constet quisnam talis sit, transferre minimè possit, cum Primogenitus non tam beneficio Patris, quàm Superioris, Legis, vel Consuetudinis, & Jure Publico hoc Jus habeat, quod Pater privato arbitrio tollere haud potest *arg. L. 22. ff. de Adopt. §. 1.* ubi dicitur, quod pater arrogator quartam arrogato debitam fidei commissio gravare non possit, quia hæc non judicio ejus, sed principali providentiâ ad eum pervenit, unde à paritate rationis inferre licet, nec patrem hoc Jus Primogenito auferre posse, quia providentiâ Legis hoc Eidem debetur. Nec obstat, quod supra *sectione II. §. VII.* dictum: liberos etiam in Feudis debere agnoscere dispositionem Patris, nec factò ejus posse contravenire. Resp. enim hoc procedere, nisi voluntas Patris dispositioni Juris contrarietur, & consensus Domini directi accedat, cum autem Jus Primogenituræ ob publicam utilitatem semel sit introductum, & auctoritate Superioris legitime confirmatum, adeoque in Primogenito vi Legis publicæ sit radicum, hoc Jus Pater privatâ dispositione immutare, & in Secundo-genitum pro lubitu transferre non poterit *L. 38. ff. de Pact.* Quod ipsum tamen limitatur primo Nisi forte Primogenitus mente captus factus, seu alterius famosi, ac notabilis defectûs existeret, propter quem non deberet, aut posset hominibus Principari. Verba sunt *Aureæ Bullæ Cap. 25.* quæ *Aureæ Bullæ* dispositio, licet de Electoribus solum loquatur, tamen ob identitatem rationis ad alios etiam Principatus, ubi Jus Primogenituræ viget, erit extendenda. Quod si verò successione semel ad Primogenitum devoluta inhabilitas superveniret, non ideo Principatum eum privandum, sed curatorem vel administratorem eidem dandum esse humanitus esse statuit LIMN. *ad A. B. C. 7. §. 2. Obs. 12.* HORN. *Jurispr. Feud. C. 15. §. 21.* Limitatur secundo. Nisi Primogenitus tale commiserit crimen, ob quod successione privandus

Jus effet, sic enim ad Secundo-genitum hoc Jus devolveretur. Et ita HENRICVS IV. Imperator postposito CONRADO Primogenito, quod se contra Patrem inito cum hostibus federe armasset, juniorem Filium HENRICVM V. Aquisgrani coronari fecit, ut ex TIRAQVELL. refert HERMES *Fascic. jur. publ. C. 18. q. 16.* FRIDERICVS Imperator anno 1235. Ratione filium HENRICVM parricidii damnatum Regis titulo privavit, & Minorem natu CONRADVM Cæsarem pronunciauit HERM. *d. C.* Quamvis dictis in casibus non tam libero Patris arbitrio, quam Legis dispositione successio in Secundo genitum transferatur.

§. XV.

At licet insigne hoc Jus Primogenituræ invito Primogenito ceteroquin habili, nec indigno auferri non possit, nullum tamen est dubium, quin primogenitus in favorem Secundogeniti hoc Jus cedere queat, cum unusquisque juri pro se introducto possit renunciare. *Leg. pen. C. de Pact. L. 46. ff. Eod. L. 41. ff. de Minor. L. 51. C. de Episc. & Cler. Cujus renunciationis illustre Exemplum exhibet LIMN. de Jur. Publ. L. 3. C. 7. n. 37. & ad A. B. Cap. 7. §. 2. Obs. 8.* quod contigit in Serenissimâ Familiâ Brandenburgicâ, quando FRIDERICVS I. Elector, qui quatuor habebat filios JOANNEM Primogenitum, FRIDERICVM, ALBERTVM, & FRIDERICVM secundum, cum IOANNEM oneri, quod Electori incumbit, minus aptum arbitraretur, bonis rationibus, precibusque paternis effecit, ut hic jus suum secundogenito FRIDERICO tanquam ad res gerendas aptiori cederet, & sic Electoralis dignitas in Secundogenitum transferretur. Simile exemplum suppeditat VITRIAR. *Inst. Jur. Publ. L. 3. Tit. 20. §. 57.* ex Illustrissimâ Familiâ Brunsvicensi, Cum HENRICVS Primogenitus Dux Brunsvico-Luneburgicus in favorem Fratris Secundogeniti WILHELMI anno 1569. Juri suo renunciavit. Extraneo tamen, aut etiam Tertiogenito hoc Jus Primogenitus cedere vix poterit sine Secundogeniti consensu, cum enim huic deficiente Primogenito eventuale jus ad successionem sit questum, mediante quo Primogenito sine hæredibus deficiente, vel non acceptante, sive

renunciante ipſo jure ad eum devolvitur ſucceſſio, certè Primogenitas in præjudicium Secundogeniti hoc Jus alteri cedere non poterit, ut monet STRYK. *Ex Jur. Feud. C. 15. q. 31.* vid. omninò TIRAQUELL. *de Jur. Primog. q. 27.*

§. XVI.

Cum ſuperioribus *hujus ſectionis §. 5. & ſupra Sectione I.* ſæpius fuerit inſinuatam, quod in Primogeniturâ ſolus, ſi extet, ſuccedat Primogenitus, Examinandum reſtat, cui deſiciente Primogenito ſucceſſio deſerenda; Unde reſolvenda venit quæſtio; *Quis Primogenito ante Patrem deſuncto ad ſucceſſionem in Primogeniturâ ſit admittendus, An Nepos ex Primogenito, an verò Filius Secundo genitus?* Quam quæſtionem ſuo tempore adeò controverſam invenit BALDVS in *L. Cum antiquioribus C. de Jur. delib.* ut poſt multa in utraque partem adducta argumenta eam indeciſam reliquerit dicens: *Solvat Appollo.* Et Imperator OTTO Magnus ob ſummam controverſiam eam gladiatorio judicio ſolvendam comiſſiſſe, & Nepotem evaſiſſe victorem, reſert TIRAQUELL. *de Jur. Primog. quæſt. 40.* qui licet eandem altiſſimum vocet pelagus, cui vix fundum eſt reperire, allegatis tamen pro utràque ſententiâ Patruo, & Nepote urgentibus argumentis, magnæque authoritatis DD. ſententiis, pro Nepote concludit. Sicut enim ſucceſſio allodialis ab inſtatò maximi ex parte præſumptâ deſuncti voluntate nititur, quod eruditè explicatur à GROT. *de Jur. Bell. & Pac. Lib. 2. C. 7. §. 3. ſeq.* ita hæc ipſa præſumpta voluntas etiam in ſucceſſione Primogeniti ſibi locum vindicat, cum hoc tamen discrimine, quod hic non tam ad voluntatem præſumptam deſuncti, cui ſucceditur, ſed mentem præſumptam, tacitam, vel expreſſam Legis, vel primi conſtituentis ſit reſpiciendum. Ea autem eſt Primogenituræ conditio, ut gradatim deſeratur ſucceſſio ex mente Legis, vel conſtituentis, qui uti ſemel Primogenitum aliis prætulit, ita & omnes ejus deſcendentes prætuliffe cenſetur, donec ejus linea extingatur. *L. 102. ff. de Condit. & demonſtr. L. 32. §. f. ff. de Legat. 2.* Quod verò ſa ſit Primogenituræ eaditio, ex ipſâ datâ ſuperius ſectione

l. §. 3. definitione probatur, ubi dictum, quod Jus Primogenitura sit prerogativa filio Primogenito pro reliquis competens. Hæc autem prerogativa, quæ vel à Lege, vel Consuetudine, vel statuto, vel ultimâ voluntate Filio Primogenito tribuitur, fundatur in ipsâ prerogativâ Naturæ, ita ut qui Naturâ primus ætate, primus stirpe inter fratres constituitur, eidem etiam Lex, Consuetudo, vel statutum, quæ quoad hanc materiam non differunt, omnia jura conferat, quæ illi gradui, illi ætati, illi stirpi sunt destinata; ut itaque illi, cui competit Naturæ prerogativa, eidem etiam prerogativa Juris competere dignoscatur, nec enim alius Primogenitus Juris, alius Naturæ est cognitus, sed uterque est idem, ita ut quem Natura, eundem & Jura agnoscunt; Consequenter sicut prerogativa Naturæ gradatim de Primogenito in Primogenitum defertur, ita & prerogativa Juris, quæ huic necessariò est annexa, Nepoti ex Primogenito præ filio Secundogenito debetur. Natura enim non facit saltum, sed uti jus nascendi, sic & jus primùm nascendi interruptâ serie ad descendentes propagatur, & in descendentes, non autem in collateralibus continuatur perpetuò, adeoque sicut filius erat Primogenitus, ita & Nepos ex eo procedens pro Primogenito erit habendus. Pater enim cui semel Primogenitus natus est, alium ejusdem gradûs & ordinis amplius habere nequit, sed hujus Primogenitus, ejusque posteri perpetuo ordine descendentes eum locum occupant. Nec refert an Primogenitus ante patrem sit mortuus, nec ne, hæc enim prerogativa Naturæ, quam habet Primogenitus, eo ipso instanti acquiritur, quo is in lucem editur, igitur & omnia jura, quæ illi gradui, illi ætati sunt destinata à Lege vel constituyente, & inter ea primo loco jus successionis eo ipso instanti plenissimè Primogenito acquiritur, & in ejus personâ radicatur, neque ullo alio temporis tractu opus est; adeoque etiam plenè in descendentes transmittitur. Unde rectè *TIRAQUEL. de Jur. Primogen. Quest. 40. n. 160. MOLIN. de Hisp. Primog. L. 3. C. 6. n. 30. seq.* Primogenituram jus instantaneum, & qualitatem *momentaneam*

mentaneam appellant. Et MENOCH. *Conf. 981. Ex BALDO in L. Cum antiquioribus C. de Jur. delib. n. 11. vers. 9.* dicit Primogenitum eo ipso momento, quo nascitur, se includere, & consequenter perpetuo excludere Secundogenitum. Quando verò ex descendantibus nemo superest, dum demum fictio Juris supercitas fert Naturæ, ut Secundogenitus loco Primi, Tertius loco Secundogeniti fingatur; Hicque est perpetuus ordo, & progressus Naturæ, nec igitur Lex, quæ Naturæ fundamento innititur, alium progressum ullo modo habere potest. Quæ enim ratione fiet, ut Frater Secundogenitus Primi locum occupet? an respectu Patris? at duos ille Primogenitos habere nequit. An ratione Fratris Primogeniti? sed ab illo non est genitus. An fictione Juris? sed illa tantum locum habet, & Naturæ subvenit, dum nullus in ordine veræ Primogenituræ & descendantiæ superest. Rectius itaque Nepos ex Primogenito, præ Fratre Secundogenito Primogeniti jure veniet, cui Lex simul & Naturæ tribuit Jus succedendi. ENGELBRECHT. *Dissert. de Success. in Electorat.*

§. XVII.

Qui rationem decidendi: quare Nepos ex Primogenito Filio Secundogenito sit preferendus, in Jure Representationis ponunt, aliud licet verbis, idem tamen in effectu exprimunt. Vbi tamen notandum, quod Jus representationis in Primogeniturâ multum differat ab eo, quod in allodiali successione per Leges Civiles est introductum. In Allodiali enim successione per fictionem Juris tantum Patris prædefuncti personam representat Filius, vi cujus representationis cum altero gradu propinquiori hærede simul admitatur, unde nec locum habet, nisi inter fratres, & fratrum liberos. In Primogeniturâ e contra non fictione Juris, sed re ipsâ Primogeniti vices supplet ejus descendentes, cum enim ex paulo ante dictis Jus Primogenituræ ipso natiuitatis momento Primogenito acquiratur, etiam plene id ipsum ad descendentes ejus devolvitur; ut itaque representare Primogenitum secundum principia Juris Primogenituræ idem sit,

fit, ac Jus Primogenito competens, & ab eo in descendentes devolutum, proprio nunc jure exercere. Vnde Jus Repräsentationis in Primogeniturâ non tantum operatur, ut hoc jure veniens simul cum altero gradu proximior ad successiōem admittatur, sed, sicut Primogenitus omnes alios à successiōe excludit, ita eosdem etiam excludat is, qui Primogenitum repräsentat; Nec solum inter fratres, & fratrum filios, sed in infinitum usque locum habeat. Patet itaque quod sive proprio, sive repräsentationis jure, quod hic idem est, veniat ex Primogenito Nepos, hic patruo suo, seu Filio Secundogenito sit preferendus. Et licet hæc sententia antiquioribus temporibus, ut ut majori etiam dum temporis DD. calculo recepta, summopore à nonnullis fuerit impugnata, ea tamen à CAROLO IV. per Textum *Aurea Bullæ C. 7. §. 2. supra Sectione II. §. 2.* recitatum brevissimis, sed clarissimis simul verbis ita est firmata, ut non amplius DD. discordantia hæc de quæstione reperiat. Vnde superfluum foret, contrariæ sententiæ argumenta, & exempla, quæ eidem patrocinari videntur, inter quæ illud potissimum, quod in Serenissimâ Domo Palatinâ contigit, ubi RYPERTO ex Primogenito ADOLPHO Nepoti prælatus est RYDOLPHVS Filius Secundo genitus, hocque defuncto denuo eidem RYPERTO Electoratum eripuit RYPERTVS Tertio genitus, aliæque quæ afferri possent exempla, hic resolvere; Sed hæc ipsa placidæ DD. Opponentium Discussioni relinquuntur.

§. XVIII.

Verum licet quoad Nepotem ex Primogenito clara sit *A. A.* decisio, non levis tamen remansit controversia. *An sicut Nepos ex Primogenito Patruo seu Filio secundo genito præfertur, ita etiam deficiente primâ generatione Nepos ex secundo genito excludat Filium Tertio genitum?* quam inter serenissimas Germaniæ Principes agitatam, refert *SCHÜZ. de Vicar. Imp. Aff. 28. lit. b.* Sed positis prioribus fundamentis pro Nepote ex Secundo genito erit pronuntiandum. Quocumque enim modo respectu Nepotis in primâ lineâ radicatio juris, vi cuius filium secundo genitum excludat, consideretur, sive ex

vocatione Legis, five ex mente primi constituentis, five ex
 nativitate ipsius Primogeniti, five ex Jure Representationis,
 eadem semper erit ratio in Secundo geniti Nepote, cum pro-
 portio linearum semper pro fundamento ponenda; sicut ita-
 que natura distinxit lineas, ut alia sit Primogeniti, alia Secun-
 dogeniti, alia Tertiogeniti & sic deinceps, ita & uni lineæ
 præ alterâ prærogativam concessit, ita ut Primogenitus cum
 totâ posteritate habeat hanc prærogativam præ Secundogeni-
 to, Hic cum omnibus descendens præ Tertiogenito,
 & sic deinceps; ut adeo natura ipsa doceat, non aliam posse
 esse rationem secundæ lineæ ad tertiam, quàm quæ est pri-
 mæ ad secundam. Sicut igitur in rectâ lineâ primus præ se-
 cundo, ita & in transversâ secundus habet prærogativam Natu-
 ræ præ tertio, consequenter etiam prærogativam Juris, hæc
 enim juxta dicta inseparabilia sunt & reciproca. Et quem-
 admodum Primogenitus eo statim momento, quo nascitur,
 primum Naturæ, & Juris locum obtinet, qui etiam ad Secun-
 dogenitum nunquam transire potest, quamdiu aliquis ex pri-
 mæ lineâ superest, ita sensus ipse docet, idem juris contra
 Tertiogenitum Secundogenito continuâ serie competere.
 Cui consequens est, cum Secundogenitus eo ipso instanti,
 quo in lucem editur, quoad omnia jura Primogenituræ suo
 tempore & loco jus radicatum, & quæsitum post primi li-
 neam habeat, quod illud etiam illius stirpi & lineæ adimi non
 possit, quamdiu aliquis ex illâ est superstes; cum enim Natu-
 ræ prærogativa in lineâ Primogeniti interruptâ serie ad de-
 scendentes devolvatur, & cum hæc etiam prærogativa Juris,
 idem etiam in lineâ Secundogeniti fiat necesse est, ne alias
 vana & erratica fiat non tam Primogenitura, quàm Natura
 ipsa, quæ tamen eadem semper est, & immutabilis. ENGEL-
 BRECHT. d. Tr. de Successu in Elector. Unde communissima
 DD. est opinio de primâ lineâ ad secundam, de secundâ ad
 tertiam nunquam fieri transitum, etiam si in unâ vel alterâ
 millesimo quis sit gradu constitutus, quamdiu ex primâ, aut
 secundâ aliquis superest. TIRAQUELL. de Jur. Primog. q. 10. n.
 27. BESOLD. de Success. Reg. Lib. 1. Diss. 7. seq. KNIPSCHILD.
 de Fideicommiss. Fam. C. 9. n. 71.

§. XIX.

Non desunt tamen, qui hanc sententiam Naturæ, Juri, & Legibus Imperii maximè consentaneam impugnare conentur, & licet iidem clarissimis *A. B.* verbis *C. 7. §. 2.* conficti fateri cogantur, quod Nepos ex Primogenito filio Secundo genito sit preferendus, singularem tamen putant hanc esse decisionem, quæ ad secundo geniti Nepotem non sit extendenda, quam suam sententiam roborare contendunt per *d. C. 7. §. 2. A. B.* in verbis: *Si verò Primogenitus hujusmodi absque hæredibus legitimis laicis ab hac luce migraverit, virtute presentis Imperialis Edicti jus, vox, & potestas Electionis prædictæ ad Seniores Fratrem laicum per veram Paternam lineam descendente, & deinceps ad illius Primogenitum laicum devolvatur.* Ex quo sic argumentantur: Primogenito, ejusque hærede deficiente vocatur Senior Frater Primogeniti, ergò ille qui tempore delatae successionis talis invenitur, consequenter Nepos ex Fratre excluditur à Fratre. Ad cujus sui asserti confirmationem provocant ad Exemplum *WENCESLAI*, cui à *CAROLO IV.* post editam Auream Bullam data est Bulla quam exhibet *GOLDASTVS parte 2. der Reichs-Sagung de anno 1357. & anno 1376.* ubi dictus *WENCESLAVS* Quarto genitus præpositus est *ALBERTO* Nepoti ex Filio Tertio genito *OTTONE*. Quod ipsum exemplum de *WENCESLAVO*, nec non recitata *supra A. B.* verba eò nonnullos induxerunt, ut licet naturæ Juris Primogenituræ conformissimum esse afferant, quod Nepos ex Secundo genito Tertio genito præferatur, & sic deinceps; In Electorali tamen successionem contra communem Primogenituræ naturam contrarium obtinere statuant, ita ut Fratrem Tertio vel Quartogenitum vi *A. B.* Nepoti ex prædefuncto Secundo vel Tertio genito relicto præferendum existiment. *vid. BURCARD. STRUV. in syntag. Jur. Publ. dissert. 16. §. 22.*

§. XX.

Sed nèque in Electorali successionem contrarium quid naturæ Primogenituræ est admittendum. Nec enim dicta *A. B.* verba, si ad principia Juris Primogenituræ revocentur, quidquam difficultatis afferunt, etiam si delatae successionis tempus

à inspicitur. Cum enim juxta supra dicta proportio linearum
 fundamentum sit Juris Primogenituræ, sanè Nepos ex Se-
 cundogenito præ filio Tertio genito Senior erit dicendus,
 utpote Senior Lineæ, licet non ætate. Nec officit, quod di-
 catur *Senior frater*, frater enim Secundogenitus relicto Ne-
 pote non videtur extinctus, sed in filio continuatus, in quem
 cum sanguine plenum jus Patris est transfusum, adeoque
 sicut Pater erat Secundo genitus, ita & Nepos ex eo procedens,
 qui succedens in locum Patris eadem gaudet, prærogativam
 præ Tertio genito, quæ Pater, cujus personam repræsentat,
 quasi præsentem, & viventem sistendo. Hanc autem
 esse *Aurea Bullæ* sensum, ut sub vocabulo Senioris non tam
 Senior ætate, quàm Senior lineæ in Primogeniti deficientis
 locum sit vocatus, perspicue declaratur in Bullâ SIGISMUNDI
de Jure & success. Elect. Palatinor. de anno 1414. quam exhibet
 Idem GOLDASTVS P. 2. *der Reichs-Sagung* / & ex
 eo LIM. ad *A. B. d. C. 7. §. 2. Obs. 16. & 17.* in verbis:
*Si verò Primogenitus Senioris fratris decesserit, masculini sexus
 laicis duntaxat heredibus non relicti, ex tunc Secundogenitus
 prædicti fratris Senioris, & post obitum ejus Secundogeniti filius
 Senior laicus & si secundogenitus sine heredibus legitimis mas-
 culini sexus laicis, decesserit, Tertio genitus dicti fratris vel Se-
 nior ejus filius post mortem ipsius, & sic deinceps &c.* & addi-
 tur *ex ordine genituræ*, ut igitur Imperator progressum Na-
 turæ supra §. XVI. explicatum excludere, aut intervertere
 haud voluerit, sed eidem, cui Natura prærogativam dede-
 rit, etiam Legis prærogativam concesserit. Vnde nec ex-
 emplum de WENCESLAO ab obitu fratris Secundogeniti RY-
 DOLPHI Junioris ALBERTO Nepoti ex Tertio genito OTTONE
 Electoratum præripiente poterit obstare. Cum id ipsum
 turbulentis illis temporibus, ubi multiformis illa, ut supra *Secf.*
II. §. 2. notatum, successio etiam inter ipsos Electores fuit in
 usu, sit adscribendum. Et quamvis tum temporis CAROLVS
 IV. multis ex tam variâ successione provenientius scandalis,
 & dissentionibus obviare volens Electorum successionem ad
 unam normam reduxerit, & per *Auream Bullam C. 7. §. 2. &*
C. 25.

C. 25. eandem secundum Jus Primogenituræ ordinaverit, impedire tamen haud potuit, quin subinde ex male intellectâ d. A. B. huic ordinationi contraria fieret successio. Quod autem dictus WENCESLAVS Elector vi Bullæ supra memoratae de anno 1357. & Bullæ de anno 1376. praelatus fuerit ALBERTO, probatione adhuc indiget. Nec enim hæc Bullæ controversiam ALBERTVM inter, & WENCESLAVM, sed eam decidunt, quæ erat inter RYDOLPHVM Juniorem & ERICVM II. Lavenburgicum, qui illi litem intenderat de Electoratu, idque rationes initio illarum Bullarum ex ordine positæ aperitissimè demonstrant. Facta quidem simul mentio de successione, sed incidenter tantum, quod juri ALBERTO competendi non potuit derogare, res enim inter alios acta aliis non præjudicat *l. 63. ff. de Re. Judic.* Adhæc exemplum hoc adeo est obscurum, ut à FAVSTO PROTVEFIO & aliis WENCESLAVS in alteram lineam fuerit conjectus. Sed quidquid de hoc exemplo concedatur, nunquam tamen ex eo probabitur ALBERTVM contra WENCESLAVM controversiam instituisse, vel illius jura audita, cognita, aut de iis sententiam latam fuisse, quod tamen maximè requirebatur. Quod si verò ALBERTVS publicæ tranquillitatis studio jus suum strictè nimis contra Patrum prosequi noluerit, non inde negotio, aut causæ ipsæ, multò minùs tertio præjudicium afferri debet. Ne autem futuris temporibus dubitationis materia oriretur, distinctioribus adhuc verbis, si forsân ullum dubium ex Bullâ de anno 1357. esse potuisset, totam rem explicavit CAROLVS IV. per Bullam de anno 1376. ita quidem, ut sol meridie non luceat clariùs. Vid. omninò ENGELBRECHT. d. Tr. de Success. in Electorat.

§. XXI.

Ex his manifestè, ut opinor, patebit, quod lineâ in descendens extinctâ non proximior præcisè gradu Agnatus, aut Senior ætate, sed lineâ evacuata proximior, & Senior Lineâ in successione sit præferendus. Facit huc memorata Bulla CAROLI IV. data WENCESLAO ubi in fine sic habetur: *quibus omnibus scilicet descendens non ex-*

tantibus ad proximiorum heredem secundum lineam paternam duntaxat laicum Seniore Duce Saxonie pro tempore, ac ejus heredes secundum modum superius expressatum in perpetuum legitime devolvatur. Idem habetur in Bullâ SIGISMUNDI, cujus precedenti §. facta mentio; ubi expressè linealis successio ratio exprimitur. Nec offendere quendam debet, vocabulum *Senior* ibidem additum esse. Multum enim interest, ut in proximè antecedente §. insinuatim, an quis Senior vel proximior simpliciter, an sub ordine genituræ E. G. ut Primo, Secundo, vel Tertiogenitus vocetur. Illa vocatio tractum habet successivum, consequenter tempus futurum respicit; hæc instantaneum, quæ ipso nativitate momento, quo quis Primo, Secundo, vel Tertiogenitus nascitur, verificatur, & in descendentes transmittitur. Juxta illam vocationem verbum Senior vel Proximior dicitur respectivum ejus, cui succeditur, juxta hanc respectu Primo, Secundo, vel Tertiogeniti. Atque in hæc significatione vocabulum Senior vel Proximior hic sumendum esse ipsa subjecta materia suadet. Unde & successio secundum Jus Primogenituræ Linealis Agnatica à plerisque appellatur, eoquod non de gradu, sed de Lineâ Proximiori quaratur, & secundum eam successio deferatur. Acerrimè quidem desuper est disputatum inter Serenissimas Ducum Saxonie lineas Altenburgensem, & Vinariensem occasione litis ob præcedentiam inter illas motæ, quarum illa Proximiorum lineâ, hæc Seniore præferendum duxit, ut videre est apud VITRIARR. *Inst. Jur. Publ. L. 3. Tit. II. §. 3.* & ibi PEEFFING. *lit. c.* Neutri parti præclari defuere defensores, Altenburgensem causam ante laudato ENGELBRECHTO. *d. Tr. de success. in Electorat.* Vinariensem verò MELCHIORE GOLDASTO primùm libro *de Jure representationis in Primogeniturâ Imperii Germanici*, deinde opere cui *Senior, sive de Majoratû* titulus, doctè propugnantibus, quorum argumenta summam exposuit LIMN, *Jur. Publ. L. 5. C. 15. n. 3. ibique in Addit. Tom. 4.* Et in favorem Altenburgensium à RVDOLPHO Imperatore anno 1607. pronuntiatum fuisse refert

PEEF.

FFEFFING. d. l. At quanquam, mortuo FRIDERICO WILHELMO Duce Saxo-Altenburgico ultimo ejusdem lineæ, his hæc quoad præcedentiam fuerit terminata per Recessum inter Domum Viniariensem, & Gothanam, ut notat STRUV. in *Biblioth. Jur. select.* C. 11. §. 4. reliquum tamen contentionis nondum ita fuit decisum, ut nihil dissidii amplius remanserit. Hinc post obitum CAROLI Electoris Palatini lineæ Simerensis postremi anno 1687. eadem controversia iterum fuit resuscitata. Quando PHILIPPVS WILHELMVS Neoburgicus prioritatem Lineæ, & LEOPOLDVS LVDOVICVS Lineæ Veldentianæ Proximitatem gradûs, quæ defunctum attigerant, fervidè propugnârunt. Acta exhibet KVLPSIYS ad *Monzamban.* C. 2. §. 5. pag. 261. seq. Stetit tamen Aula Cæsarea cum Neoburgico, atque sic PHILIPPVS WILHELMUS licet remotior gradu præ LEOPOLDO LVDOVICO propiori gradu, ex proximitate lineæ Electoratum obtinuit.

§. XXII.

Et hæc hæctenus deducta disputationis loco sufficere poterant. Plura quidem in amplissimâ hæc materiâ discussionem digna occurrunt, sed hic pedem figo, Lectorem autem Benevolum, si fortè uberiores præstantissimæ hujus materiæ explanationem desideret, ad Authores, quos in decursu dissertationis hujus allegari, remitto, inter quos præcipuè TIRAQUEL *de Jur. Primog.* NICOL. BETS. *de Statut. Paët. & consuet. Fam. Illustr.* ARNOLD. ENGELBRECHT *de Success. in Electorat.* HERMES *Fascic. Jur. Publ. C. 18.* legi merentur, quorum maximâ ex parte insistens fundamentis, decidendi rationes hic congesti. Nec enim, ut ex proprio cerebro multum adderem, mea in arduo Juris Publici studio parum adhuc exercitata juvenus mihi concessit. Interim si nonnulla, quæ in hæc dissertatione propofui, minus apta, aut non satis elaborata inveneris B. L. Primogenitum hunc esse partum cogita, qui hoc præcipuum sibi jus vindicat, ut in erratis facilius veniam mereatur.

TANTVM.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several horizontal lines across the page.

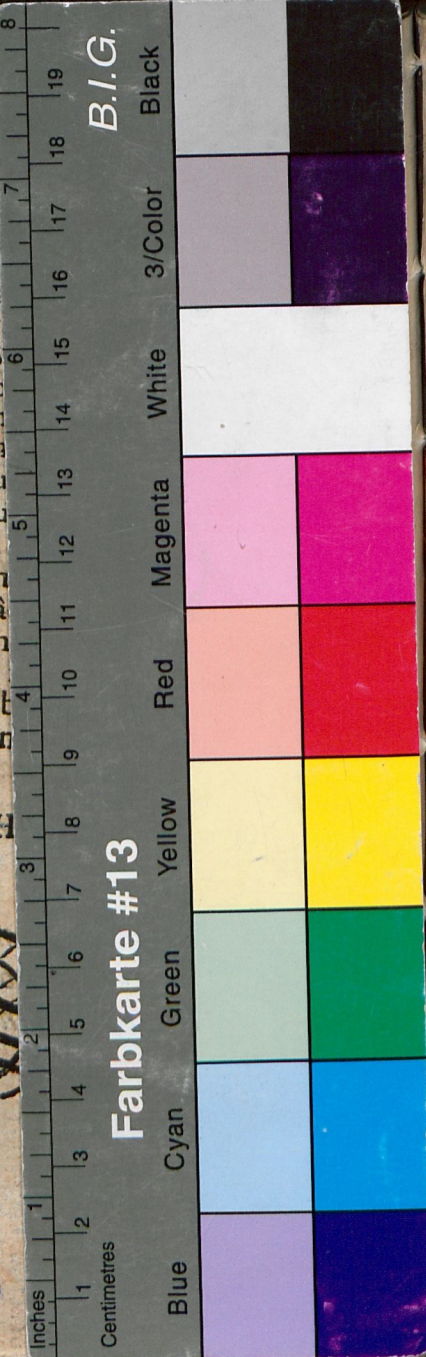
ULB Halle
005 355 729

3

1996
A
4158

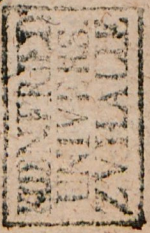

11. 1734, 3a Pri. 50, Num. 14. 3

DISSERTATIO INAUGURALIS
EX JURE PVBLICO;
DE
SVCCESIONE
SECVNDVM JVS
PRIMOGENITVRÆ;

P. 248

IN PER-ANTIOVA UNIVERSITATE
ERFORDIENSI
RECTORE VNIVERSITATIS MAGNIFICO,
PRÆNOBILI ET CONSVLTISSIMO VIRO
DN. TOBIA JAC. REINHARTH,
JCTO, FACVLT. JVRID. DECANO ET ASSESSORE, COD. P. P. ORDIN.
ILLVSTRISSIMI S. R. I. COMITIS DE GLEICHEN ET HAZFELD CONSILIARIO,
NEC NON EIVSDEM CANCELLARIÆ ET CONSISTORII BLANCKENHAIN.
DIRECTORE, CIVITATIS ERFORD. STNDICO
ET CONSVLE,

PRO LICENTIA
SVMMOS IN VTROQVE JURE HONORES
AC PRIVILEGIA DOCTORALIA
LEGITIME CONSEQVENDI,
SVB PRÆSIDIO NVMINIS ALTISSIMI
PVBLICÆ ERVDITORVM CENSVRÆ EXPONIT
AVTOR
FRANCISCVS GEORGIVS ANDREAS
HEILAND,

Bambergensis, AA. LL. & Philos. Magister.

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI H. C.
DIE II. DECEMBRIS ANNO M DCC XXXIV.

ERFORDIÆ, Typis HERINGII, Acad. Typogr.

